

66. møde

Onsdag den 14. april 1993 kl. 13.00

Dagsorden:

- 1) *Spørgsmål til ministrene.*
- 2) *Første behandling af lovforslag nr. L 262:*
Forslag til lov om massemediers informationsdatabaser.
Af justitsministeren (Erling Olsen).
- 3) *Første behandling af lovforslag nr. L 250:*
Forslag til lov om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse. (Nedsættelse af aldersgrænsen).
Af Tom Behnke (FP) m.fl.
- 4) *Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:*
Forslag til folketingsbeslutning om statens forskningsråd.
Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.
- 5) *Første behandling af beslutningsforslag nr. B 59:*
Forslag til folketingsbeslutning om ansættelse i videnskabelige stillinger ved universiteterne og de højere læreanstalter.
Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.
- 6) *Første behandling af beslutningsforslag nr. B 83:*
Forslag til folketingsbeslutning om forbedrede opsigelsesvarsler ved funktionærers arbejds-kader.
Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.

Meddelelser fra formanden:**Formanden:**

Medlemmer af Folketinget Kirsten Jacobsen (FP), Kim Behnke (FP), Aage Brusgaard (FP), Jan Køpke Christensen (FP), Pia Kjærsgaard (FP), Rahbæk Møller (SF), Tommy Dinesen (SF), Pernille Frahm (SF) og Gade (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om statsautoriserede revisorer og lov om registrerede revisorer. (Forbud mod revision af ejervirksomheders regnskaber).

(Lovforslag nr. L 267).

Skatteministeren (Stavad) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om medarbejderaktieordninger.
(Redegørelse nr. R 17).

Skriftlig fremsættelse af forslag:**Kirsten Jacobsen (FP):**

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om statsautoriserede revisorer og lov om registrerede revisorer. (Forbud mod revision af ejervirksomheders regnskaber).

(Lovforslag nr. L 267).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 13/4 93 om medarbejderaktieordninger.

(Redegørelse nr. R 17).

Skatteministeren (Stavad):

I medfør af ligningslovens § 7 A, stk. 9, afgives hermed

REDEGØRELSE TIL FOLKETINGET
om de i 1991 godkendte medarbejderaktieordninger efter ligningslovens § 7 A, stk. 2

Ved lov nr. 360 af 10. juni 1987 om ændring af selskabsskatteloven, ligningsloven og lov om særlig indkomstskat m.v. er der sket æn-

[Skatteministeren]

dringer i reglerne om udstedelse af medarbejderaktier m.v. efter ligningslovens § 7 A.

1. Efter bestemmelsen i ligningslovens § 7 A, stk. 1, kan et selskab på visse betingelser opnå godkendelse af medarbejderaktieordninger, hvorefter de ansatte kan få ret til tegning af aktier til favørkurs, uden at de ved erhvervelsen bliver beskattet af værdien af tegningsretten.

2. Efter bestemmelsen i ligningslovens § 7 A, stk. 2, kan et selskab opnå godkendelse af en medarbejderaktieordning, hvorefter selskabet skattefrit kan udlodde udbytteandele eller lignende til de ansatte i form af aktier for en værdi af indtil 6.000 kr. pr. år pr. medarbejder.

Det er told- og skatteregionerne, der godkender medarbejderaktieordninger efter ligningslovens § 7 A.

Betingelserne for ordningens godkendelse er nu fastsat i bekendtgørelse nr. 769 af 19. november 1990 og cirkulære nr. 87 af 21. juli 1988 om medarbejderaktieordninger m.v. Disse betingelser er nærmere beskrevet i redegørelsen til Folketinget om de i 1988 godkendte medarbejderaktieordninger, hvortil der henvises.

Der er godkendt 14 medarbejderaktieordninger efter ligningslovens § 7 A, stk. 2, efter ansøgninger indsendt i 1991. Til sammenligning kan det oplyses, at godkendte ordninger efter ansøgninger indsendt i 1987 og 1988 udgjorde henholdsvis 6 og 10. I 1989 og 1990 var antallet 20.

Om de enkelte ordninger vedrørende ansøgninger indsendt i 1991 kan oplyses følgende:

Ordning 1

Dette er en videreførelse af en i 1987 etableret udbyttedelingsordning, hvorefter et datterselskab, der 100 pct. ejes af et svensk moderselskab, også i 1991 har opkøbt aktier i moderselskabet på børsen i Stockholm. Disse aktier er herefter udloddet til de enkelte medarbejdere.

Ordningen omfatter 92 af selskabets 95 medarbejdere.

Se ordning 1 i 1990-redegørelsen, ordning 3 (der omfatter både 1988 og 1989) i 1989-redegørelsen samt ordning 4 i 1987-redegørelsen.

Ordning 2

Et selskab har igen i 1991 fået tilladelse til, at værdien af den udlodning af udbytteandele i form af aktier til sine medarbejdere ikke skal

medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Ordningen omfatter 740 medarbejdere.

Se ordning 3 i 1990-redegørelsen, ordning 7 i 1989-redegørelsen og ordning 6 i 1988-redegørelsen.

Ordning 3

Et moderselskab har også i 1991 udloddet udbytteandele i form af aktier, maks. no. 700.000 kr., til medarbejderne i moderselskabet og dettes fem 100 pct.s ejede datterselskaber.

Ca 1.500 medarbejdere vil være omfattet af ordningen.

Se ordning 4 i 1990-redegørelsen og ordning 9 i 1989-redegørelsen.

Ordning 4

Et udenlandsk moderselskab vil også i 1992 udlodde egne børsnoterede aktier til medarbejderne i dettes danske datterselskab.

Ordningen er baseret på datterselskabets indtjeningssevne i regnskabsåret 1993.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Se ordning 7 og 8 i 1990-redegørelsen samt ordning 3 og 20 i henholdsvis 1988- og 1989-redegørelsen.

Ordning 5

Et selskab har på ny fået tilladelse til en udbyttedelingsordning for en koncerns medarbejdere. Koncernen omfatter moderselskabet samt 14 datterselskaber.

Ordningen omfatter 282 medarbejdere fordelt på 8 selskaber.

Se ordning 11 i 1990-redegørelsen og ordning 2 i 1988-redegørelsen.

Ordning 6

Et selskab har i 1991 udloddet udbytteandele i form af B-aktier til sine medarbejdere.

Ordningen forventes at omfatte ca. 1.080 medarbejdere.

Se ordning 6 i 1989-redegørelsen.

Ordning 7

Et selskab har i 1991 udloddet udbytteandele i form af aktier til medarbejderne i enten moderselskabet eller 100 pct.s ejede danske datterselskaber.

[Skatteministeren]

Ordningen forventes at omfatte ca. 250 medarbejdere.

Se ordning 8 i 1989-redegørelsen.

Ordning 8

Et aktieselskab har i 1991 udloddet aktier til sine medarbejdere.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Se ordning 10 i 1989-redegørelsen.

Ordning 9

Et aktieselskab har i 1991 udloddet aktier til sine medarbejdere.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Se ordning 15 i 1989-redegørelsen og ordning 5 i 1988-redegørelsen.

Ordning 10

Et selskab har i 1991 udloddet aktier til medarbejderne i selskabets datter- og datterdatterselskaber.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Ordning 11

Et selskab har i 1990 udloddet udbytteandele i form af egne aktier til alle sine medarbejdere.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Ordning 12

Et selskab har i 1991 udloddet udbytteandele i form af aktier til sine ansatte med mere end 12 måneders anciennitet.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Ordning 13

Et selskab udlodder i 1992 udbytteandele i form af aktier til sine medarbejdere i både moderselskabet og dets datterselskaber.

Selskabet har endvidere i medfør af ligningslovens § 7 A, stk. 1, fået tilladelse til, at dets ansatte kan tegne aktier til favørkurs.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Ordning 14

Et selskab har i 1989 og 1990 udloddet udbytteandele i form af egne aktier til sine medarbejdere med mindst 3 års anciennitet.

Det er ikke oplyst, hvor mange medarbejdere der er omfattet af ordningen.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:**Spm. nr. S 674**

1) Til *undervisningsministeren* af:

Tom Behnke (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at danske elever i 1. og 2. klasse undervises efter bogen »Dansk i første/anden« i danskundervisningen, og at eleverne i den forbindelse lærer at tælle på tyrkisk, lærer tyrkiske ord m.v., samt at bogen skulle tage særligt hensyn til islam ved, at der bevidst er udeladt beskrivelser af f.eks. danske kirker og f.eks. husdyret grisen i bogens beskrivelse af et landsbymiljø?«

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Den af spørgeren nævnte bog er udgivet af Gyldendal i 1991 og består af en tekstbog med tilhørende arbejdsbog.

Der er god grund til at formode, at bogen anvendes i folkeskolen, men ifølge folkeskolelovens § 39, stk. 4, er det skolebestyrelserne, der godkender undervisningsmidler. Undervisningsministeriet har derfor ingen oversigt over, hvilke undervisningsmidler der anvendes i folkeskolen, eller i hvilket omfang de anvendes.

Den grundbog, der her er omtalt, er på 64 sider og behandler en række emner. Et af emnerne er en beskrivelse af en ny elev, der ankommer til klassen; eleven kommer fra Tyrkiet, det vil sige en situation, som mange elever har oplevet. I det tilhørende arbejds hæfte findes 2 opgaver til dette afsnit. En af opgaverne lægger op til, at eleverne på dansk skal skrive talordene, som står på tyrkisk. Jeg mener, det er godt, at vi nu får nogle lærebøger, der afspejler den situation, som børnene oplever i skolen, og selv om nogle danske børn skulle lære at tælle til 10 på tyrkisk, ville jeg også finde det forsvarligt, ja, måske endda hensigtsmæssigt, for så lærer de samtidig at forstå,

[Undervisningsministeren]

hvor svært det kan være for den tyrkiske dreng at lære dansk.

Endelig kan jeg oplyse i overensstemmelse med spørgsmålet, at der både findes billeder af en landsbykirke og en gris i undervisningsmateriale, så det skulle være forsvarligt også til undervisning af danske børn.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal nøjes med at stille ét supplerende spørgsmål til ministerens sidste del af svaret, nemlig om ministeren finder, det er rimeligt, at man bruger danskundervisningen til denne kulturelle udvikling af de danske elever, eller om en sådan undervisning i at lære at tælle og stavet forskellige ord på tyrkisk – eller andre sprog for den sags skyld – måske mere hørte hjemme under et andet fag, f.eks. samtidsorientering eller religionsundervisning, eller hvor man nu kunne finde, at det ville være mere egnet end i selve danskundervisningen. Som selve ordet tilkendegiver, er det jo et spørgsmål om at lære dansk.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan nemt forestille mig, at det samme emne kunne tages op i de andre fag, som spørgeren her henviser til, men jeg vil intet have at indvende imod, at det pågældende spørgsmål også vil kunne inddrages i danskundervisningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 675

2) Til *undervisningsministeren* af:

Tom Behnke (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at sangbogen »Musliske Børnevers« benyttes i folkeskolen til at give danske børnehaveklasseelever et indblik i muslimernes religion og kultur?«

Skriftlig begrundelse

I bogen »Musliske Børnevers« optræder et vers, der lyder som følger: »Muslim, kæmp for Allahs sag! / Dø i nætter dunkle. / Tænk da på profetens flag, / da vil sejr i øjet funkke.« Melodien er sat til »Altid frejdig«.

Hvis det er tilfældet, er man i gang med en uhyggelig indoktrinering af danske skoleele-

ver, som enhver kristen må tage stærkt afstand fra.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I Danmark har vi et decentralt skolesystem, hvor man ikke skal have skolebøger godkendt i Undervisningsministeriet. Ministeriet modtager derfor ikke indberetning om, hvilke bøger der anvendes i undervisningen, hvad jeg også nævnte under det tidligere spørgsmål. I henhold til folkeskolelovens § 39 er det skolebestyrelserne, der godkender undervisningsmateriale. Hvis forældrene har indvendinger mod de anvendte undervisningsmidler, må de derfor henvende sig til skolebestyrelsen på den skole, hvor deres børn går.

I øvrigt kan jeg oplyse, at titlen »Musliske Børnevers« ikke findes i bibliotekernes fælles database, der hedder »Basis«, og at titlen heller ikke forekommer i boghandlernes database. Derfor kan jeg ikke forestille mig, at bogen skulle være særlig udbredt i folkeskolen, hvis den overhovedet findes dér.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal så blot til ministerens orientering oplyse, at der i f.eks. Fyens Stiftstidende den 5. marts 1993 er en boganmeldelse af en Sv. Erik Sørensen, og at der i Jyllands-Posten den 20. marts 1993 ligeledes er en anmeldelse af bogen. Denne anmeldelse er skrevet af Hans Andersen.

Det, jeg vil bede ministeren om, er lige at ridse op igen, i hvilket omfang ministeriet er bekendt med at den bruges. Ministeren svarede, at den sikkert ikke er særlig udbredt, men mit spørgsmål er så: Har ministeren kendskab til, at den bliver brugt nogen steder?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Som jeg allerede har nævnt, har ministeriet ikke kendskab til, om bogen anvendes. Vi har faktisk gjort et arbejde for at se, om det var muligt at opspore sådanne oplysninger, men dem ligger vi altså ikke inde med. Det er alt, hvad jeg kan svare i denne sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 676

3) Til *undervisningsministeren* af:

[Tom Behn

Tom Behnke (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at bogen »Muslimske Børnevers« giver en glorificering af krig og død for Allah og islam?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 675.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan svare ja ud fra det citerede vers, og at det ikke kan udlægges som en glorificering af krig og død for Allah og islam, som jeg selvfølgelig ikke mener hører hjemme i folkeskolen.

Men i øvrigt må jeg henvise til mit foregående svar, hvor jeg gør opmærksom på, at det er skolebestyrelserne ved de enkelte skoler, der godkender undervisningsmidler, som anvendes ved den pågældende skole.

Og så må vi i øvrigt ikke glemme, at der også i den danske sangskat findes tekster, der ikke er særlig fredelige i deres indhold. Jeg behøver vel blot at nævne vores nationalsang, »Kong Christian«.

Tom Behnke (FP):

Jeg hørte ministerens svar således, at ministeren startede med at sige ja, og så efterfølgende kommenterede, at ministeren ikke fandt, at det var en glorificering af krig og død for Allah og islam.

Jeg vil gerne stille to spørgsmål. Det ene har relation til besvarelsen af det forrige spørgsmål, jeg stillede. Jeg forstod, at ministeren ikke havde været i stand til at opdrive bogen, men kan ministeren så efterfølgende bekræfte, at der altså er disse vers, og at der er vers, der omhandler emnet, men at ministeren i øvrigt ikke er enig i min udlægning af det.

Jeg vil gerne have lov til at citere et vers – det er fra den artikel, der var i Fyens Stiftstidende – og verset lyder:

»Muslim, kæmp for Allahs sag!/
Dø i nætter dunkle./
Tænk da på profetens flag,/
da vil sejr i øjet funkle.«

For mig at læse og forstå er det en glorificering af død og krig, og boganmeldelserne opsummerer også, at det er det.

Der er også danske sange, der kan have et voldsomt indhold, men spørgsmålet er, om mi-

nisteren og ministeriet vil godkende eller acceptere, at man på danske skoler bruger den form for undervisning, hvor man glorificerer andre trosretninger end den, der er almindelig anerkendt i Danmark.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan bekræfte, at det pågældende vers kan udlægges som en glorificering af krig og død for Allah og islam, men jeg føjede også til: som jeg selvfølgelig ikke mener hører hjemme i folkeskolen.

Det er vel det svar, jeg kan give spørgeren i denne sammenhæng.

Jan Køpke Christensen (FP):

Må jeg spørge i relation til dette her, om undervisningsministeren vil tage initiativ til i hvert fald at orientere skolerne om, at det ikke er ministeriets opfattelse, at denne bog med disse vers skal bruges i folkeskolen.

Tom Behnke (FP):

Det skal være lidt i forlængelse af hr. Jan Køpke Christensens spørgsmål. Jeg hører, ministeren siger, at ministeren mener ikke, at den form hører hjemme i skolerne. Det naturlige følgespørgsmål er så: Hvad agter ministeren at gøre ved det?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg skal igen henvise til, at når det gælder anvendelsen af undervisningsmidler og -materialer, så henhører det under skolebestyrelsen, og hvis der er områder og steder, hvor man føler sig krænket eller forulempet i en eller anden sammenhæng, når det gælder undervisningsmidler, er det rigtige sted selvfølgelig at henvende sig til skolebestyrelsen, der så må tage stilling til den pågældende sag. Det er ikke et område, som dirigeres centralt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

[Formanden]

Ahlmann-Ohlsen (KF): spm. nr. S 585
 Albrink, Sonja (CD): spm. nr. S 615
 Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 668
 Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 646-652
 Christensen, Jan Køpke (FP): spm. nr. S 614,
 616 og 626-628
 Dyremose, Henning (KF): spm. nr. S 601
 Frandsen, Aage (SF): spm. nr. S 620-624
 Grove (KF): spm. nr. S 561, 562, 653 og 654
 Husmark, Birgitte (SF): spm. nr. S 656
 Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 608 og 609
 Jensen, Filt (V): spm. nr. S 574
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 617
 Lunde, Jes (SF): spm. nr. S 611-613
 Lundholt, Anne Birgitte (KF): spm. nr. S 618,
 619 og 639-641
 Møller, Per Stig (KF): spm. nr. S 625
 Møller, Rahbæk (SF): spm. nr. S 607
 Riishøj (SF): spm. nr. S 605

Spm. nr. S 585

Til *miljøministeren* (16/3 93) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Vil ministeren medvirke til, at samfundet bidrager til restaureringen af Jens Bangs Stenhus i Ålborg, Danmarks fornemste borgerhus fra Christian den Fjerdes tid?«

Begrundelse

Bygningen, der repræsenterer det fornemste inden for arkitektur fra sin samtid, står foran en hårdt tiltrængt restaurering. Med en forventet regning på 11 mio. kr. overstiger det økonomisk den lokale formåen. Ålborg Byråd har på møde den 22. februar givet tilsagn om støtte, og diverse private fonde har ligeledes givet betydelige bidrag, men bygningen er et unikum, hvis kulturelle betydning rækker langt uden for Ålborg, hvilket retfærdiggør, at også staten bidrager til dens fortsatte bevarelse.

Svar (30/3 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, der har oplyst følgende:

»Jens Bangs Stenhus i Ålborg, der er opført 1624, har siden 1918 været fredet i henhold til bygningsfredningsloven.

I efteråret 1990 konstateredes betydelige skader på husets talrige sandstenselementer.

En restaureringsrapport, udarbejdet i samarbejde mellem ejeren og Planstyrelsen, opgjorde udgifterne til en nødvendig omfattende restaurering til ca. 11 mio. kr.

Efter indstilling fra den daværende Planstyrelse besluttede Statens Bygningsfredningsfond i oktober 1991 på den baggrund at yde støtte til restaureringen.

Fonden har tilsammen støttet restaureringen med 6,6 mio. kr., hvilket på grund af arbejderens karakter er højere end normale lånetilsagn. Herudover har private fonde ydet en støtte på ca. 1,5 mio. kr.

Bygningsfredningsfondens støtte er ydet som lavt forrentede 20-årige l n. Skov- og Naturstyrelsen er ikke bekendt med omfanget af andre private eller kommunale tilskud.«

Spm. nr. S 615

Til *justitsministeren* (22/3 93) af:

Sonja Albrink (CD):

»Vil ministeren kommentere lederen fra Dit Politi (nr. 1 fra 1. kvartal 1993), hvoraf det fremgår, at en f llesstraf for reststraf for tidligere kriminalitet og for et nyt kriminelt forhold blev fastsat til mindre end den tilbageværende reststraf, og hvad vil ministeren gøre for, at tilsvarende situationer ikke vil opstå i fremtiden?«

Svar (2/4 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Af principielle grunde kan jeg ikke kommentere strafudmålingen i den konkrete straffesag, som omtales i spørgsmålet og i den vedhæftede leder fra Dit Politi.

Mere generelt kan jeg imidlertid oplyse, at straffesagen vedrørte et tilfælde, hvor en person havde forsøgt at brugsstj le en bil. Den pågældende var flere gange tidligere straffet for berigelseskriminalitet og var nogle uger inden forsøget på brugstyveri prøveløsladt med en prøvetid på 2 år og en reststraf på 99 dage. Ved pådømmelsen af sagen fandt retten, at der for det nye tilfælde af forsøg på brugstyveri burde idømmes den pågældende en ubetinget fængselsstraf på 3 måneder som en f llesstraf, der tillige omfatter den tidligere reststraf.

Straffelovens § 40 indebærer, at retten i tilfælde, hvor en prøveløsladt beg r nyt strafbart forhold i prøvetiden og der inden dennes ud-

[Justitsministeren]

løb foretages rettergangsskridt herfor, kan fastsætte en ubetinget straf for dette forhold og den tidligere overtrædelse, således at reststraffen ligestilles med en betinget dom. Ligesom ved betinget dom er der intet til hinder for at udmåle den fælles ubetingede straf lavere end reststraffen. Dette sker dog forholdsvis sjældent i praksis. I stedet for en ubetinget fællesstraf kan – som en mildere sanktion – idømmes en betinget straf eller en ubetinget straf alene for det nye forhold.

Den afgørelse, som retten i det konkrete tilfælde har truffet, ligger således inden for de rammer, som lovgivningen angiver. Samtidig er der grund til at pege på, at den ubetingede straf for fængsel i 3 måneder blev udløst (alene) af et forsøg på brugstyveri.

Jeg finder på den anførte baggrund ikke grundlag for at søge lovgivningen ændret således, at domstolene ikke efter en konkret vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag fremover har adgang til at træffe en tilsvarende afgørelse.

Spm. nr. S 668

Til *skatteministeren* (1/4 93) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om afslutningen af ambisagen, herunder antal verserende sager med krav om tilbagebetaling?«

Begrundelse

Den danske stat tabte ambisagen ved EF-Domstolen den 31. marts 1992. Nu er der gået et år, hvor Folketingets flertal dels har vedtaget love, der forhindrer borgerne i at få de ulovlige ambibidrag tilbagebetalt, og dels forhøjede momsens.

I anledning af, at det nu er et år siden EF-Domstolen afsagde sin dom, ønsker spørgeren en status for, hvorledes afslutningen af hele ambiområdet er forløbet eller forløber, herunder ikke mindst oplysninger om, hvor mange sager med krav om tilbagebetaling af ambi – og i hvilken beløbsstørrelse – der fortsat verserer.

Svar (7/4 93):

Skatteministeren (Stavad):

Behandlingen af ambisager foretages efter reglerne i lov nr. 389 af 20. maj 1992 om behandling af krav om tilbagebetaling af arbejdsmarkedsbidrag m.v.

Der er p.t. modtaget ca. 3.400 krav om tilbagebetaling af ambi. Der er i disse sager fremsat krav om tilbagebetaling af 897 mio. kr.

Told- og Skattestyrelsen har administrativt behandlet ca. 20 pct. af sagerne med et samlet tilbagebetalingskrav på 230 mio. kr. I alle tilfælde er der givet afslag.

Ca. 10 pct. af de administrativt afgjorte sager er indbragt for domstolene. Disse sager repræsenterer et krav på 76 mio. kr. Domstolene vil under sagerne tage stilling til en række principielle spørgsmål omkring overvæltning af ambi. De første sager domsforhandles i Østre Landsret i maj måned 1993.

Krav om tilbagebetaling af ambi kan fremsættes helt frem til 1997.

Spm. nr. S 646

Til *statsministeren* (26/3 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren foranstalte, at der bliver foretaget en særlig, uvildig undersøgelse af justitsministerens engagement i kursusejendommen Solhavegårdens ulovlige regnskaber set i relation til gældende lovgivning, samt at undersøgelsesresultatet bliver afleveret til Folketingets Retsudvalg?«

Begrundelse

Det forekommer særdeles betænkeligt, at den nuværende justitsminister, Pia Gjellerup, efter Morgenavisen Jyllands-Postens afsløringer tilsyneladende har underskrevet ulovlige regnskaber.

Det er således af betydning for justitsministerens troværdighed, hvad der egentlig er sket, og om det kan have nogen indflydelse på Pia Gjellerups nuværende stilling.

Svar (7/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg ved, at industriministeren har anmodet Erhvervs- og Selskabsstyrelsen om en redegørelse om Solhavegårdens regnskabsafklæggelse.

Der kan henvises til denne redegørelse, som vedlægges industriministerens svar på spm. nr. S 650 og 651.

Spm. nr. S 647

Til statsministeren (26/3 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Finder statsministeren det i overensstemmelse med målsætningen i regeringsgrundlaget – ny start – om moral og åbenhed, at det nu viser sig, at justitsministeren som formand for kursusejendommen Solhavegården har underskrevet ulovlige regnskaber?«

Begrundelse

Efter den seneste afsløring i Morgenavisen Jyllands-Posten om kursusejendommen Solhavegården i Nordsjælland, hvor den nuværende justitsminister som formand skulle have underskrevet ulovlige regnskaber, kan der sættes spørgsmålstejn ved, om mange af den nuværende regerings ministre virkelig har moralen i orden, og om der hos dem har været den åbenhed, som statsministeren omtaler i regeringsgrundlaget.

Svar (7/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

- Det kan oplyses,
- at skatteministeren vil foranledige en undersøgelse af de fremdragne forhold vedrørende ikkeindberettet og ikkeindbetalt A-skat,
 - at undervisningsministeren vil foranledige en undersøgelse af de problemer, der er rejst vedrørende de kursusformål, som tilskudsmidlerne fra Dansk Ungdoms Fællesråd er anvendt til,
 - at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen på industriministerens anmodning har udarbejdet en redegørelse om Solhavegårdens regnskabsaflæggelse.

I regeringsgrundlaget »En ny start« siges det om regeringens målsætning om åbenhed, at »åbenhed og viljen til samtale med alle befolkningsgrupper, organisationer og folkelige bevægelser skal præge regeringens arbejde. Hertil hører et stærkt engagement i at bidrage til den frie meningsdannelse i medierne.« De iværksatte undersøgelser af forholdene omkring Solhavegården er en understregning af, hvor alvorligt regeringen tager denne målsætning.

I øvrigt mener jeg derfor, at der er fuld overensstemmelse mellem regeringsgrundlaget og

regeringens handlinger i relation til forholdene vedrørende Solhavegårdensagen.

Spm. nr. S 648

Til statsministeren (26/3 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren oplyse, om han fortsat finder det acceptabelt, at Revisionsinstituttet af 1920, som ejes af fagbevægelsen, kooperationen og resten af den socialdemokratiske familie, kan revidere de selskaber, der ejes og/eller drives af den samme gruppe?«

Begrundelse

På Socialdemokratiets foranledning har Folketinget skærpet revisorbestemmelserne af hensyn til skandalerne i Hafnia og Nordisk Fjer m.m.

I den anledning stillede Fremskridtspartiet et ændringsforslag om, at et revisionsfirma ikke kunne revidere et firma, som tilhørte den ejergruppe, som ejede revisionsfirmaet. Dette ændringsforslag stemte Socialdemokratiet imod.

Baggrunden for ændringsforslaget var skandalerne i Dansk folkeferie, Ungbo, Bolind, DUI-Leg & Virke og nu også kursusejendommen Solhavegården.

Det er uacceptabelt og i strid med de almindelige moralbegreber, at man kan få lov til at blive revideret af »vennerne«, og der er alt for mange eksempler på, at Revisionsinstituttet af 1920's revision ikke har været kritisk nok.

Svar (7/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Der har ved flere lejligheder været stillet spørgsmål med relation til Revisionsinstituttet af 1920 A/S. Den tidligere industriminister har eksempelvis den 16. december 1991 besvaret spørgsmål stillet af Folketingets Erhvervsudvalg (spørgsmål nr. 12-14 af 6. december 1991, alm. del – bilag 49 og 50) og den 22. juni 1992 besvaret spørgsmål stillet af Kirsten Jacobsen (FP) (spm. nr. S 891 af 4. juni 1992).

I forbindelse med behandlingen i folketingsåret 1992-93 af lovforslag nr. L 11 om et nyt disciplinærsystem for revisorer blev spørgsmålet om revisionsvirksomheders uafhængighed drøftet. Socialistisk Folkeparti og Fremskridts-

[Statsministeren]

partiet havde stillet et ændringsforslag, der indeholdt et forbud mod, at den virksomhed, hvis regnskaber skal revideres, må have ejerandele i den revisionsvirksomhed, som forestår revisionen. En sådan ændring ville betyde en skærpe af de gældende regler, der alene sikrer, at virksomheden ikke har en mere betydelig interesse i revisorvirksomheden.

Det fremgår af betænkning afgivet af Erhvervsudvalget den 8. december 1992, at et mindretal inden for flertallet (Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget) principielt var enige i det uheldige i, at en virksomhed, som skal revideres, er (med)ejers af den virksomhed, der skal revidere. Mindretallet fandt, at en række afgrænsningsproblemer gjorde det rimeligt, at problemet blev analyseret af Revisorkommissionen.

Den offentlige debat om Solhavegården har aktualiseret spørgsmålet om revisors uafhængighed. Revisorkommissionen er allerede i gang med at overveje den problemstilling om revisors uafhængighed, der er omhandlet i spørgsmålet. På denne baggrund er det min opfattelse, at kommissionens arbejde må afventes, forinden der tages endelig stilling til behovet for lovændringer på dette punkt.

Spm. nr. S 649

Til statsministeren (26/3 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil statsministeren redegøre for, om han tror, at politi- og anklagemyndighed vil efterforske sagen om Solhavegården efter »bogen«, når en af de involverede er deres egen chef?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses på baggrund af Morgenavisen Jyllands-Postens afsløringer af skandalen omkring kursusejendommen Solhavegården, hvor Pia Gjellerup som formand skulle have underskrevet ulovlige regnskaber.

Det kan tænkes, at politi- og anklagemyndigheden vil have svært ved at foretage en normal efterforskning og måske endnu sværere ved at lægge navn til et eventuelt anklageskrift mod politi- og anklagemyndighedens øverste chef.

Svar (7/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Allerede fordi justitsminister Pia Gjellerup har forladt regeringen, må spørgsmålet anses at have mistet sin relevans.

Spm. nr. S 650

Til industriministeren (26/3 93) af:

Tom Behnke (FP):

»I forbindelse med afsløringen af skandalsagen om kursusejendommen Solhavegården bedes ministeren oplyse, hvad det er for ulovligheder, der er fundet, hvad ulovlighederne bestod i, og hvad ministeriet rent faktisk foretog sig i den forbindelse.«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses på baggrund af Morgenavisen Jyllands-Postens afsløringer af den skandaleramte kursusejendom Solhavegården i Nordsjælland.

Der ønskes en præcis redegørelse.

Svar (7/4 93):

Industriministeren (Trøjborg):

Jeg har fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen modtaget vedlagte redegørelse af 31. marts 1993, hvortil jeg kan henholde mig.

Bilag

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen 31. marts 1993

Redegørelse

om

Solhavegårdens regnskabsaflæggelse

I. Indledning**1. Lov om erhvervsdrivende fonde**

Lov om erhvervsdrivende fonde, jf. lovbestemt nr. 756 af 18. november 1991, administreres af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Styrelsen er samtidig fondsmyndighed (tilsynsmyndighed), med mindre fondens hovedformål henhører under Justitsministeriets område.

Afgørelser truffet af styrelsen som fondsmyndighed kan alene indbringes for domstolene, idet der ikke er klageadgang til højere administrativ myndighed.

Ifølge lovens § 9 skal en erhvervsdrivende fond have en grundkapital på mindst 300.000 kr. Grundkapitalen er en del af fondens egenkapital og svarer til en aktiekapital.

[Industriministeren]

For fonde, der er stiftet før den 1. januar 1985, kan Erhvervs- og Selskabsstyrelsen dispensere fra kravet om 300.000 kr., jf. lovens § 67, stk. 3.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen administrerer dispensationsbestemmelsen således, at fondens bestyrelse skal indsende en erklæring, som skal indeholde oplysning om fondens nuværende kapitalforhold, muligheden for gennem erhvervsdrift at tilvejebringe kapital samt tidspunktet herfor. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan på den baggrund give fonden en passende frist til etablering af en grundkapital. Fristen kan forlænges, jf. lovens § 57, stk. 4.

2. Årsregnskabsloven

For at skabe gennemsigtighed over for andre selskabsformer for så vidt angår regnskabsforhold finder årsregnskabsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 661 af 25. september 1991 med senere ændringer, tilsvarende anvendelse på de erhvervsdrivende fondes regnskabsaflæggelse, jf. lov om erhvervsdrivende fondes § 28.

For hvert regnskabsår udarbejder bestyrelse og direktion et årsregnskab bestående af resultatopgørelse, balance og noter.

I henhold til årsregnskabslovens § 4, stk. 2, skal årsregnskabet give et retvisende billede af selskabets aktiver og passiver, økonomiske stilling samt resultat.

Af samme bestemmelses stk. 3 fremgår, at hvis anvendelsen af bestemmelserne i eller i henhold til denne lov ikke er tilstrækkelig til at give et retvisende billede som nævnt i stk. 2, skal der gives yderligere oplysninger i årsregnskabet.

Årsregnskabet skal revideres af en statsautoreret eller registreret revisor.

Revisors påtegning af årsregnskabet uden forbehold (blank påtegning) indebærer, at årsregnskabet er revideret og i øvrigt aflagt i overensstemmelse med lovgivningens og eventuelle vedtægters krav til regnskabsaflæggelsen.

Revisor skal tage forbehold og give supplerende oplysninger, såfremt regnskabet ikke er aflagt efter årsregnskabslovens bestemmelser og herunder ikke giver et retvisende billede af virksomhedens aktiver og passiver, økonomiske stilling samt resultat.

II. Solhavgården

1. Dispensation fra kravet til grundkapital

Solhavgården er en erhvervsdrivende fond stiftet før lovens ikrafttræden den 1. januar 1985. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen er fondsmyndighed for fonden.

I forbindelse med fondens registrering i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen den 11. september 1989 anmodede styrelsen fonden om at tilpasse vedtægten til lov om erhvervsdrivende fonde, herunder tilvejebringe en grundkapital på 300.000 kr.

Med skrivelse af 29. oktober 1991 søgte Solhavgården om dispensation fra kravet til grundkapital, jf. lovens § 67, stk. 3. Skrivelsen indeholdt tillige en erklæring af 1. november 1991 fra Solhavgårdens revisor, Revisionsinstituttet af 1920 A/S, der påpegede følgende:

»I forbindelse med ovenstående erklæring for bestyrelsen kan vi oplyse, at fondens kapitalkonto/egenkapital jævnfør regnskab pr. 31.12.1990 viser en underbalance på kr. 2.743.388, idet tilskud fra DSU's Landsforbund kr. 3.450.499 er behæftede med tilbagebetalingspligt jævnfør påtegning på årsregnskabet.«

I forbindelse med behandlingen af dispensationsansøgningen anmodede styrelsen den 6. februar 1992 Solhavgårdens bestyrelse om at oplyse, hvornår en positiv kapital kunne forventes.

Solhavgården oplyste i skrivelse af 12. marts 1993, at tilskuddet fra DSU's Landsforbund fra og med årsregnskabet for 1992 ville blive flyttet fra egenkapitalen. Det anførtes samtidig, at dette ville medføre, at institutionen ville få en meget stor negativ egenkapital.

Endvidere anmodede fonden om dispensation til år 2002, hvor fonden ville tilstræbe en positiv egenkapital på kr. 50.000.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har endnu ikke færdigbehandlet dispensationsansøgningen.

2. Solhavgårdens årsregnskaber

Af Solhavgårdens årsregnskab for 1990, som blev modtaget i styrelsen den 15. november 1991, fremgik, at tilskuddet fra DSU's Landsforbund på kr. 3.450.499 var posteret direkte på egenkapitalen. Det fremgik imidlertid af en note til regnskaberne, at tilskuddet var behæftet med tilbagebetalingspligt. Revisor har i revisionspåtegningen på årsregnskabet gjort opmærksom på forholdet.

[Industriministeren]

Forholdet har således ikke været skjult i årsregnskabet for 1990.

Styrelsen pegede på forholdet i skrivelse af 6. februar 1992 til fondens bestyrelse:

»Samtidig ønskes oplyst, hvorfor årsregnskabs balance pr. 31/12 1990 med oplysning om egenkapitalens størrelse på kr. 707.061,- ikke er i overensstemmelse med Revisionsinstituttet af 1920's erklæring af 1. november 1991, hvoraf fremgår, at fonden har en negativ egenkapital. Man henviser i den forbindelse til årsregnskabslovens § 4, stk. 2, hvorefter årsregnskabet skal give et retvisende billede af selskabets aktiver og passiver.«

Fonden svarede styrelsen den 1. juli 1992:

»Som det fremgår af ansøgningen, er den samlede egenkapital behæftet med en eventalforpligtelse, hvilket også fremgår af revisionspåtegningerne og af regnskabet (jævnfør note 12).

Institutionens egenkapital på kr. 707.061 (pr. 31.12.1990) er således behæftet med, at der for så vidt angår et beløb på kr. 3.450.499 er en tilbagebetalingsklausul, som gradvis afvikles over en årrække.

Beskrivelsen af dette fremgår af vor skrivelse af 27. november 1991.

Endvidere skal fremhæves det forhold, at tilbagebetalingsklausulen har en nøje sammenhæng med institutionernes formål og virke. Såfremt denne tilbagebetalingsklausul skulle sættes i kraft, ville det udelukkende være i en situation, hvor institutionens virke stoppede.

Klausulen har således ingen betydning for institutionens drift, og det er årsagen til, at den er medtaget i egenkapitalen, dog med den angivne revisionspåtegning på regnskabet.

Vi har, som det fremgår af tidligere korrespondance samt telefonsamtale, været i tvivl om Erhvervs- og Selskabsstyrelsens fortolkning på dette område, men har ved styrelsens anbefalinger forstået, at vi for så vidt angår den faktiske grundkapital bør ansøge om en dispensation på baggrund af, at institutionen var etableret og i drift i mange år forud for fondslovgivningens ikrafttrædelse.

Såfremt styrelsen finder det påkrævet med ændringer, herunder i regnskabsopstillingen, er vi naturligvis indstillet på dette.«

Styrelsen skrev herefter den 22. juli 1992 til fonden:

»Samtidig skal man i overensstemmelse med Deres forslag anmode om, at der finder ændringer sted i regnskabsopstillingen, hvorved balancen ændres, således at tilskud fra DSU's Landsforbund ikke posteres direkte på egenkapitalen.

I den forbindelse henledes opmærksomheden på, at parterne (som nævnes i note 12 til 1990-årsregnskabet) ikke ved aftale kan ændre på de bestemmelser, der fremgår af regnskabs- og revisionslovgivningen.«

Den 19. august 1992 modtog styrelsen Solhavgårdens årsregnskab for 1991. Dette årsregnskab indeholdt ikke de ønskede korrektioner af egenkapitalposterne, men Solhavgården skrev den 26. november 1992, at der ville blive foretaget ændringer i årsregnskabet for 1992, således at tilskud fra DSU's Landsforbund ikke indgår direkte i egenkapitalen.

Sammenfattende kan det konstateres, at posteringen af DSU's tilskud på Solhavgårdens årsregnskaber ikke har været opstillet i overensstemmelse med årsregnskabslovens bestemmelser. Efter Erhvervs- og Selskabsstyrelsens opfattelse er dette forhold ikke særligt graverende, idet forholdet omkring egenkapitalposteringen klart er fremgået af en note i årsregnskaberne.

Endvidere har revisor i sin påtegning gjort opmærksom på forholdet.

Der er således ikke skjult nogen oplysninger herom.

På denne baggrund har Erhvervs- og Selskabsstyrelsen over for Solhavgårdens bestyrelse anmodet om, at den regnskabsmæssige behandling af tilskud fra DSU's Landsforbund bliver ændret i overensstemmelse med årsregnskabsloven, hvilket Solhavgården den 26. november 1992 har meddelt vil ske fremover.

Spm. nr. S 651

Til *industriministeren* (26/3 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange tilfælde Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har konstateret ulovlige forhold i forbindelse med Solhavgårdens regnskaber, og vil ministeren ligeledes oplyse, hvad Industriministeriet har foretaget sig i den forbindelse?«

[Tom Behnke]

Begrundelse

Ganske kort før Socialdemokratiet selv fik regeringsmagten, var det en af Socialdemokratiets kæpheste at forfølge den daværende industriminister vedrørende ulovlige aktionærlån og lignende.

Det er således interessant at høre, om Socialdemokratiet har fulgt ånden op fra sin tid som opposition.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 650).

Spm. nr. S 652

Til *undervisningsministeren* (26/3 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke oplysninger der er tilgået ministeren fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen i anledning af de ulovlige forhold, styrelsen er blevet bekendt med i forbindelse med kursusejendommen Solhavegården, samt hvad ministeren rent faktisk foretog sig i den anledning?«

Begrundelse

Spørgsmålet skal ses på baggrund af Morgenavisen Jyllands-Postens afsløringer af skandalen med kursusejendommen Solhavegården i Nordsjælland, hvor hele den socialdemokratiske familie er dybt involveret med Pia Gjellerup i spidsen.

DSU har indskudt kapital via tipsmidlerne, ligesom flere andre socialdemokratiske foretagender har indskudt kapital.

Forholdet, at det er tipsmidler, der er anvendt, burde foranledige ministeren til at reagere, hvis det ikke allerede er sket.

Svar (2/4 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan oplyse, at hverken Kulturministeriet, hvorunder folkeoplysningsområdet henhørte før ressortændringen den 25. januar 1993, eller Undervisningsministeriet har modtaget oplysninger fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen om kursusejendommen Solhavegården (eller Højskolen Solhavegården).

Spm. nr. S 614

Til *sundhedsministeren* (22/3 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren give en vurdering af, hvem der ejer en kvindes nedfrosne befrugtede æg – er det kvinden selv eller den klinik, der har bistået med befrugtningen – og i tilfælde af, at æggene er kvindens ejendom, kan hun da ikke medbringe dem, hvor hun vil, uanset landegrænserne?«

Svar (30/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Spørgsmålet drejer sig om befrugtede nedfrosne menneskelige æg.

I lov nr. 503 af 24. juni 1992 om et videnskabetisk komitéssystem og behandling af biomedicinske forskningsprojekter samt bekendtgørelse nr. 650 af 22. juli 1992 om nedfrysning og donation af menneskelige æg er der fastsat regler om donation, nedfrysning og opbevaring af menneskelige æg.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 3, at nedfrysning af befrugtede menneskelige æg kun kan finde sted med henblik på

- 1) senere tilbageføring til den kvinde, hvorfra det befrugtede æg hidrører, og
- 2) forskning (under iagttagelse af en række betingelser).

Hermed er der fastlagt rammer for, hvorledes man kan råde over befrugtede menneskelige æg.

Det afgørende er efter min opfattelse ikke spørgsmålet om ejendomsret til æggene, men at der er fastsat nøje regler for, hvorledes æggene må behandles, og at kvinden er fuldt informeret om disse regler.

Det har ved fastsættelsen af reglerne været afgørende, at de danske sundhedsmyndigheder har mulighed for at sikre, at de pågældende regler bliver fulgt. In vitro-befrugtning må endvidere betragtes som en samlet behandlingsproces, hvorfor hele behandlingsforløbet, når dette er påbegyndt i Danmark med en foretaget nedfrysning af æggene, også fortsat må finde sted i Danmark.

Reglerne åbner derfor ikke mulighed for transport af befrugtede nedfrosne menneskelige æg over landegrænserne.

Spm. nr. S 616

Til *sundhedsministeren* (24/3 93) af:

Jan Køpke Christensen (F):

[Jan Køpke Christensen]

»Hvad kan ministeren oplyse om smitteopsporingen i forbindelse med HIV-infektion?«

Begrundelse

Den 24. marts 1993 refererede dagbladet B.T. en undersøgelse, der blev præsenteret i Ugeskrift for Læger den 22. marts 1993; heraf fremgår det bl.a., at lovbestemmelserne vedrørende smitteopsporing ved HIV-infektion er meget forskellige verden over, samt at smitteopsporing ved HIV-infektion i Danmark normalt kun er mulig, hvis den smittede forstår og accepterer betydningen heraf.

Endvidere fremhævedes det, at der f.eks. i Sverige og bestemte stater i USA er pligt til at foretage smitteopsporing, og navngivne kontakter har efterfølgende pligt til at blive undersøgt.

Det er spørgerens opfattelse, at de forskellige lovbestemmelser verden over vedrørende smitteopsporing ved HIV-infektion indebærer, at smitteopsporingen varierer i effektivitet.

Flere læger har tilkendegivet, at det i relation til HIV-smitteopsporingen og forebyggelsen var en stor fejl, at kønssygdomsloven blev ophævet i 1988. I stedet burde man have ført HIV og AIDS ind under kønssygdomslovgivningen.

Ministerens bedes i vurderingen oplyse, om det vil være lovgivningsmæssigt muligt at forbedre grundlaget for smitteopsporing i relation til HIV-infektion; herunder bedes det oplyst, hvilke initiativer regeringen vil tage for at forbedre og effektivisere smitteopsporingen ved HIV-infektion.

I vurderingen bedes det endvidere oplyst, om smitteopsporingen ved HIV-infektion er mere effektiv i de lande, hvor der er pligt til at foretage smitteopsporing, og hvor navngivne kontakter efterfølgende har pligt til at blive undersøgt.

Det bedes i øvrigt i vurderingen oplyst, hvilke regler om smitteopsporing ved HIV-opsporing der gælder i de øvrige EF-lande og de øvrige nordiske lande.

Svar (1/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriet har – efter kønssygdomslovens ophævelse – over for amtskommunerne understreget det helt afgørende i, at det

smitteopsporende arbejde fastholdes, uanset om man lokalt har valgt sygehusvæsenet eller de praktiserende læger som ramme for indsatsen mod HIV-smitte og andre seksuelt overførbare sygdomme.

Ligeledes med henblik på at fastholde smitteopsporingen har Sundhedsministeriet anbefalet de danske amtskommuner at sikre de praktiserende læger bistand med dette meget vigtige arbejde, der vanskeligt kan indpasses i ydeshonoreringssystemet.

Sundhedsstyrelsen har sidste efterår iværksat en særlig indsats for at forbedre den kontaktopsporende indsats i forhold til HIV-smittede med udsendelse af en revideret vejledning og særligt oplysningsmateriale til de alment praktiserende læger. Det fremgår heraf, at lægen, når en person konstateres HIV-smittet, skal undersøge, om der er mulighed for smitteopsporing. En del af de HIV-smittede har erfaringsmæssigt haft mange, evt. anonyme, seksuelle kontakter, og den periode, hvor smitten kan være sket, kan gå mange år tilbage. Lægen må sammen med patienten vurdere, dels hvem der kan være smittekilden, og dels hvilke personer der kan være smittet og bør opfordres til at lade sig undersøge. Smitteopsporing bør iværksættes, hvor det skønnes, den kan føre til, at HIV-smittede identificeres, og specielt hvis man har formodning om, at disse ikke er opmærksomme på risikoen for HIV-smitte. Erfaringer fra andre lande har vist, at smitteopsporing kan give resultater i form af identifikation af ikke tidligere erkendt HIV-infektion.

Imidlertid har Sundhedsstyrelsen konstateret, at der fra amt til amt er store forskelle på den smitteopsporende indsats. Det er derfor det umiddelbare indtryk, at man ikke alle steder i Danmark har fastholdt tilstrækkelige ressourcer til smitteopsporingen.

Jeg vil nu tage en drøftelse med Amtsrådsforeningens formand om, hvordan man bedst kan sikre, at den smitteopsporende indsats er tilstrækkelig i alle danske amter.

Inden for den ramme, som foreligger for besvarelsen af spørgsmål stillet i henhold til forretningsordenens § 20, anser jeg det ikke for muligt at give en fyldestgørende besvarelse af, hvilke regler om smitteopsporing ved HIV-opsporing der gælder i de øvrige EF-lande og de øvrige nordiske lande, samt hvorledes reglerne forskelligheder udmønter sig i praksis.

[Sundhedsministeren]

Jeg kan oplyse, at Danmark – på linie med langt de fleste lande i Vesteuropa – følger Europarådets og WHO's anbefalinger. I Norge er reglerne for smitteopsporing i forbindelse med HIV ikke lovfæstede, men lægerne opfordres af sundhedsmyndighederne til ligesom i Danmark at foretage smitteopsporing, og patienterne opfordres ligeledes som i Danmark til at oplyse om de seksuelle kontakter, der kan have ført til smitte. I Sverige er de formelle regler lovfæstede og mere restriktive end i Norge og Danmark. I Sverige har lægen efter gældende bestemmelser pligt til at foretage smitteopsporing, men herudover har patienterne pligt til at oplyse om eventuel smittekilde. Undladelse heraf er dog ikke behæftet med nogen form for sanktion; det vil sige, at der i praksis ifølge Sundhedsstyrelsen efter alt at dømme ikke er stor forskel på den smitteopsporende indsats i de tre lande.

Med hensyn til spørgsmålet om kønssygdomsloven skal jeg gøre opmærksom på, at der med 1973-loven skete en lempelse af de tidligere bestemmelser om straf og andre sanktioner med henblik på, at personer, der havde pådraget sig en kønssygdom, normalt uden frygt for straf for sig selv eller andre kunne oplyse, hvem der havde smittet dem, og hvem de selv kunne have smittet. Da loven blev ophævet i 1988, havde man ikke i mange år benyttet lovens strafbestemmelser. Jeg har ingen tiltro til, at man kan lovgive sig ud af problemet. Det afgørende er lægernes aktive indsats og den opbakning, de får hertil af myndighederne, samt at patienterne trygt og tillidsfuldt kan henvende sig til sundhedsvæsenet. Mange smittede vil i øvrigt – selv med en lovbestemt pligt til at give oplysning om deres seksualpartnere – kunne hævde, at de ikke har noget nærmere kendskab til de seksuelle kontakter, de har haft.

Spm. nr. S 626

Til *sundhedsministeren* (25/3 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Kan ministeren tilslutte sig den praksis, der blev anvendt i forbindelse med afskedigelsen den 24. februar 1993 af den daværende retsmediciner Karin Helweg-Larsen, Retsmedicinsk Institut i København?«

Begrundelse

Den 24. februar 1993 blev den omtalte retsmediciner ved Retsmedicinsk Institut i København afskediget med den begrundelse, at hun havde afgivet en privat erklæring på et brevpapir, hvorpå hendes arbejdsadresse på Retsmedicinsk Institut i København var trykt. Indstillingen om afskedigelsen af den pågældende retsmediciner blev fulgt af rektor for Københavns Universitet.

For nylig verserede en lignende sag under ministerens ressort. Den 25. februar 1993 oplyste dagbladet Ekstra Bladet, at medicinaldirektøren på Sundhedsstyrelsens brevpapir med betegnelsen medicinaldirektør har henvendt sig til en amtssygehusedirektør i Århus om, at det private Karen Elise Jensens Fond vil hensætte ca. 5 mio. kr. til indkøb af udstyr til Skejby Sygehus. I samme brev formulerede medicinaldirektøren betingelser for gaven.

Svar (31/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Retsmedicinsk Institut henhører under Undervisningsministeriets ressort. Jeg har derfor ikke grundlag for at forholde mig til den konkrete sag på Retsmedicinsk Institut.

Spm. nr. S 627

Til *sundhedsministeren* (25/3 93) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Hvilke konsekvenser vil ministeren drage i anledning af, at medicinaldirektøren på Sundhedsstyrelsens brevpapir med betegnelsen medicinaldirektør har henvendt sig til en amtssygehusedirektør i Århus om, at det private Karen Elise Jensens Fond vil hensætte ca. 5 mio. kr. til indkøb af udstyr til Skejby Sygehus, og i samme brev formulerede betingelser for gaven?«

Svar (31/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Det nævnte brevpapir er medicinaldirektørens såkaldte underhåndspapir.

Medicinaldirektøren har tilkendegivet, at der ved anvendelsen af brevpapiret ikke fra hans side har været tilsigtet nogen sammenblanding af hans embede som medicinaldirek-

[Sundhedsministeren]

tør og hans medlemskab af fondens bestyrelse. Jeg er ligeledes fra Århus Amt blevet orienteret om, at man ikke herfra har været i tvivl om, at det var Karen Elise Jensens Fonds bestyrelse, man forhandlede og kommunikerede med trods anvendelsen af det nævnte brevpapir.

Medicinaldirektøren har endvidere givet udtryk for, at eftersom anvendelse af det nævnte brevpapir øjensynlig kan skabe misforståelser, vil han alene fremover bruge dette, når han underskriver som medicinaldirektør.

Jeg har på denne baggrund taget medicinaldirektørens udtalelse til efterretning og går ud fra, at der vil blive udvist den fornødne omhu i fremtiden med henblik på at undgå, at lignende situationer opstår, hvor der kan være anledning til tvivl. Der henvises i øvrigt til besvarelse af spørgsmål nr. S 628.

Spm. nr. S 628

Til *sundhedsministeren* (25/3 93) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om de retningslinier, der gælder for anvendelse af Sundhedsstyrelsens navn og ry i anliggender, som ikke hidrører fra Sundhedsstyrelsens virke, men derimod hidrører fra private anliggender for personer ansat i Sundhedsstyrelsen?«

Begrundelse

Den 25. februar 1993 oplyste dagbladet Ekstra Bladet, at medicinaldirektøren på Sundhedsstyrelsens brevpapir med betegnelsen medicinaldirektør har henvendt sig til en amtsygehusdirektør i Århus om, at det private Karen Elise Jensens Fond vil hensætte ca. 5 mio. kr. til indkøb af udstyr til Skejby Sygehus. I samme brev formulerede medicinaldirektøren betingelser for gaven.

Svar (31/3 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

For Sundhedsstyrelsen og for ansatte i Sundhedsstyrelsen gælder som for al anden offentlig virksomhed, at der ikke må ske en sammenblanding af offentlige og private interesser, herunder at anvendelse af Sundhedsstyrelsens navn skal dække styrelsens virksomhed. Det bemærkes i den forbindelse, at Sundhedsstyrelsens, herunder medicinaldirektørens, of-

ficielle brevpapir naturligvis kun må anvendes til styrelsens offentlige funktioner.

Spm. nr. S 601

Til *statsministeren* (19/3 93) af:

Henning Dyremose (KF):

»Kan statsministeren bekræfte, at der ved et møde i det såkaldte 10-dages-udvalg den 23. november 1987 blev givet en grundig orientering om de EF-retlige problemer vedrørende lovforslaget om arbejdsmarkedsbidraget?«

Begrundelse

I Beretning om ambisagen, afgivet af Udvalget for Forretningsordenen den 17. marts 1993, er det i afsnittet om trepartsforhandlingerne m.v. anført (side 28): »Vedrørende de EF-retlige problemer fremgår det ikke af det forelagte materiale, at 10-dages-udvalget kommer ind på disse problemer.«

Da det er afgørende for en samlet vurdering af konklusionerne i udvalgets beretning, bedes det bekræftet, at arbejdsmarkedets parter i 10-dages-udvalget fik en grundig orientering om de EF-retlige problemer ved et møde, der blev afholdt i Finansministeriet den 23. november 1987.

Svar (30/3 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg var som bekendt ikke statsminister i november 1987 og har derfor som sådan ikke noget kendskab til drøftelserne på det omtalte møde i 10-dages-udvalget. Jeg har til brug for besvarelsen af spørgsmålet fået oplyst, at Udenrigsministeriet gav en redegørelse til udvalgets medlemmer om de EF-retlige problemer i forbindelse med lovgivningen omkring arbejdsmarkedsbidraget.

Spm. nr. S 620

Til *miljøministeren* (25/3 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Finder ministeren, at de nuværende bestemmelser om afstand mellem beboelser og lossepladser, der skal etableres, er tilstrækkelige?«

[Aage Frandsen]

Begrundelse

Nabogener fra lossepladser inkluderer skadedyr, støj- og lugtgener, risiko for gasudslip, aerosoler og konstant emission af en række detekterede skadelige mikrokomponenter. Der er dog endnu ikke fastlagt grænseværdier for sidstnævnte. Der fastsættes i dag konsekvenszoner omkring lossepladser på 200-500 meter, hvor der ikke må findes forureningsfølsom virksomhed. Med den viden, vi har i dag om lossepladsers skadelige påvirkning af atmosfæren, og mangel på viden om langtidsskadevirkningerne på nærboende personer, kan det undre, at almindelig beboelse ikke er omfattet af konsekvenszonen omkring lossepladser.

Svar (2/4 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

I Miljøministeriets »Håndbog om miljø og planlægning« er anført følgende: »Alt efter størrelse, beliggenhed rent topografisk m.m. samt affaldsarter bør der være en afstand på op til 500 m fra større lossepladser til boliger og anden forureningsfølsom anvendelse. Mindre lossepladser eller lossepladser med en teknologisk fornuftig indretning, drift og kontrollerede affaldsarter vil kunne placeres tættere, f.eks. 300 m til boliger og forureningsfølsom anvendelse.«

Bestemmelserne omfatter således også afstand til beboelse.

Nabogenerne hænger bl.a. sammen med, hvad der deponeres. Deponering af husholdningsaffald er den væsentligste kilde til skadedyr, lugtgener og emission af gas og mikroorganismer fra lossepladser. Et planlagt forbud mod deponering af brændbart affald gældende fra 1997 vil minimere disse gener i fremtiden.

Såfremt lossepladsen drives i overensstemmelse med de gældende regler, er det min vurdering, at den væsentligste problemstilling i forhold til beboelse er støjgener i forbindelse med transport af affaldet og kompakteringen. I den sammenhæng finder jeg at de nuværende bestemmelser er tilstrækkelige.

Spm. nr. S 621Til *miljøministeren* (25/3 93) af:**Aage Frandsen** (SF):

»Finder ministeren, at de nuværende kontrolforanstaltninger ved udslip af forurennet perkolat fra affaldsdepoter er tilstrækkelige?«

Begrundelse

Kontrollen udøves i dag af amterne bl.a. på baggrund af de anbefalinger til kontrolforanstaltninger, der er beskrevet i Miljøstyrelsens vejledning i affaldsdeponering (vejledning nr. 4/1982). Men det er kun en vejledning, hvorved der ikke er nogen garanti for, at amterne direkte følger de anvisninger, der findes i vejledningen. Dertil kommer, at vurderinger i dag – jf. f.eks. Thomas H. Christensen (ed.) »Landfilling of Waste: Leachate« – peger på, at antallet af borer og prøvetagninger fra et affaldsdepot langt fra er tilstrækkelige til at kunne spore nedsivning af perkolat til grund- og overfladevand.

Svar (2/4 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Det er erkendt, at det ikke er muligt at opbygge en losseplads, der kan sikres fuldstændigt mod udslip i hele den periode, lossepladsen danner forurennet perkolat.

På baggrund heraf har Miljøministeriet i en regionplanudmelding fastsat, at fremtidige lossepladser skal etableres kystnært, således at der ikke sker forurening af anvendeligt grundvand eller sårbare recipienter.

Det er min vurdering, at lokaliseringskriterierne for lossepladser sammenholdt med anvisningerne i Miljøstyrelsens vejledning i affaldsdeponering giver en tilstrækkelig sikring ved eventuel udsivning af perkolat.

Spm. nr. S 622Til *miljøministeren* (25/3 93) af:**Aage Frandsen** (SF):

»Finder ministeren, at lovgivningen om lossepladser er tidssvarende, når der kan anlægges lossepladser med meget lav deponeringshøjde, f.eks. under 10 meter?«

Begrundelse

Der findes adskillige undersøgelser om, hvordan lossepladser bedst opbygges. Alle undersøgelser peger på, at uanset om der depo-

[Aage Frandsen]

neres meget eller lidt omsætteligt materiale, er deponeringshøjder på over 20 meter at foretrække. Det skyldes, både at lossepladsen der ved kan udvikle sig til en selvrensende biologisk reaktor, og at opsamling af metan til energiformål efter endt påfyldning af lossepladsen bliver mulig, samt at lossepladsen arealmæssigt fylder mindst muligt.

Svar (2/4 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Der er gode grunde til at tilstræbe store fyldhøjder. Dels reducerer det det samlede behov for nye arealudlæg, dels gør det de miljøbeskyttende foranstaltninger såsom membran, dræn, gasopsamling m.v. billigere pr. deponeret ton affald. F.eks. vil en mindre fyldhøjde ikke muliggøre gasopsamling på lossepladsen, men det vil gøre den dyrere pr. ton affald, der deponeres. Ligeledes kan en selvrensende effekt opnås ved fyldhøjder på mindre end 10 meter, men det nødvendige perkolatrecirkuleringssystem fordyres med faldende fyldhøjde.

Det, der begrænser fyldhøjden, er de landskabelige hensyn, der skal tages for at sikre, at den færdigopfyldte og afdækkede losseplads passer bedst ind i det eksisterende terræn. Store fyldhøjder forudsætter, enten at lossepladsen etableres i et hul, f.eks. en tidligere grusgrav, eller at der landskabeligt kan accepteres en bakke i landskabet.

Eftersom de nye lokaliseringsstrategier begrænser udvalget af egnede lokaliteter, vil det være uhensigtsmæssigt at kræve bestemte minimumsfyldhøjder for kommende lossepladser. Den acceptable fyldhøjde vil således fortsat blive fastsat konkret i forbindelse med vedtagelse af lokalplan for det pågældende område, uden at det på nogen måde i øvrigt vil føre til lempelser i kravene til miljøbeskyttende foranstaltninger.

Spm. nr. S 623

Til *miljøministeren* (25/3 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at lossepladser godkendes i mindre enheder, sådan at en losseplads, der oprindelig er godkendt som en mindre losseplads tæt ved boligbebyggelse, senere udvides betydeligt, så der efterhånden bliver tale om en storlosseplads?«

Begrundelse

Tilsyneladende godkendes lossepladser i dag flere steder som mindre lossepladser, hvor der ikke ved godkendelsen tages tilstrækkeligt hensyn til behovet for senere udvidelse. Dette er ikke mindst et problem, når lossepladsen ligger tæt på boligbebyggelser, når behovet for udvidelse viser sig senere. Det kunne tale for, at der ved godkendelse af en losseplads var sikkerhed for, at der var plads til en eventuel senere udvidelse, hvis en sådan mulighed skulle holdes åben.

Svar (2/4 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

For at en eksisterende losseplads kan udvides, forudsætter det, at det nye areal er godkendt i regionplanen, at etableringen er i overensstemmelse med lokalplanen, og at der foreligger en miljøgodkendelse. En udvidelse af en eksisterende losseplads skal i alle henseender godkendes på lige fod med etablering af en helt ny losseplads. Der vil således bl.a. ske en fornyet vurdering af konsekvenserne for eventuelle omkringboende.

Spm. nr. S 624

Til *miljøministeren* (25/3 93) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvilke krav finder ministeren det er rimeligt at stille til genåbning af gamle ukontrollerede lossepladser, der er registreret som kemikalieaffaldsdepoter med ukendt indhold, sådan at der kan deponeres affald oven på den gamle losseplads?«

Begrundelse

Der henligger i dag gamle ukontrollerede lossepladser, der er registreret som kemikalieaffaldsdepoter med et ukendt indhold. Disse depoter henligger ofte uden effektive miljøbeskyttelsesforanstaltninger. Det forekommer ikke særlig forsvarligt ud fra et miljøhensyn, at sådanne depoter bliver genåbnet med henblik på deponering oven på de gamle depoter, uden at der samtidig træffes særlige miljøforanstaltninger. Ikke desto mindre er der eksempler på, at sådanne gamle kemikalieaffaldsdepoter søges genåbnet.

Svar (2/4 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Det er vanskeligt at svare generelt på dette. Men jeg forudsætter, at hvis der på et registreret affaldsdepot etableres en losseplads, sker det på baggrund af en forudgående risikovurdering. Ved risikovurderingen og den efterfølgende frigivelse i medfør af affaldsdepotloven foretages en vurdering af aktivitetens påvirkning af mennesker og miljø, der skal sikre, at den fremtidige deponering ikke øger miljøpåvirkningen fra den nedlagte losseplads.

Det er efter affaldsdepotloven en forudsætning for en sådan frigivelse til en ny anvendelse, at dette ikke umuliggør eller væsentligt fordyrer eventuelle senere afværgeforanstaltninger, som har til formål at forebygge eller reducere forurening fra den gamle losseplads.

Spm. nr. S 561

Til *justitsministeren* (11/3 93) af:

Grove (KF):

»Vil regeringen foreslå en skærpelse af strafferammen for voldsforbrydelser?«

Begrundelse

I udtalelser til medierne har justitsministeren givet udtryk for, at hun ikke finder, der er grundlag for en skærpelse af strafferammen for voldskriminalitet. CD's retspolitiske ordfører, Sonja Albrink, har fremsat nye synspunkter i den stik modsatte retning og bebudet et udspil på området. Det må derfor klargøres, hvad der er regeringens politik, og om Folketinget skal forvente et forslag herom.

Svar (29/3 93):

Justitsministeren (Pia Gjellerup):

Regeringen anser voldskriminalitet for et alvorligt samfundsproblem, der må ansues bredt. Det er nødvendigt med en flersidet indsats, og under alle omstændigheder er det af største betydning, at der fra myndighedernes side reageres hurtigt og med fasthed og konsekvens – ikke mindst hvor det drejer sig om børn og unge, der begår lovovertrædelser.

Der sigtes på at skaffe bedre og sikrere viden om voldens omfang og årsager. Bl.a. på grundlag heraf skal den forebyggende indsats øges

både mere generelt og over for grupper, der udgør en særlig risiko.

Også det holdningspåvirkende arbejde i retning af en mere markant afstandtagen fra volden og dens gerningsmænd bør styrkes.

Endvidere overvejes yderligere hjælpeforanstaltninger til dem, der bliver ofre for voldskriminalitet.

En mere effektiv retsforfølgning i form af hurtigere efterforskning, domfældelse og afsøning vil blive iværksat.

Regeringen overvejer for tiden derudover alle muligheder for at forstærke indsatsen mod voldskriminaliteten.

Spm. nr. S 562

Til *justitsministeren* (11/3 93) af:

Grove (KF):

»Vil ministeren tage skridt til at bekæmpe den stigende menneskesmugling ved den dansk-tyske grænse og i Kastrup Lufthavn?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen bliver stadig flere menneskesmuglere iagttaget ved de danske grænser. Især er det galt i Kastrup Lufthavn og ved den dansk-tyske grænse. Ifølge Det Fri Aktuelt er der i øjeblikket en livlig trafik af russere, andre østeuropæere, irakere og iranere over grænsen. Og i Kastrup Lufthavn er svindelen med indsmugling og falske papirer ifølge politiet blevet værre og værre.

Svar (1/4 93):

Justitsministeren (Erling Olsen):

I anledning af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet udtalelser fra de berørte politikredse, dvs. politimestrene i Tønder og Gråsten og politidirektøren i København.

Det fremgår af udtalelserne, at der samlet kan spores en tendens til en svag stigning i antallet af personer, der pågribes for illegal grænseoverskridelse og for medvirken hertil (menneskesmugling) ved den dansk-tyske grænse og i Københavns Lufthavn. En oversigt for 1992 og januar 1993 fra politidirektøren vedrørende overtrædelse af straffelovens § 171 om dokumentfalsk bekræfter endvidere et stigende antal tilfælde, hvor politiet i lufthavnen har afsløret forfalskninger af pas og andre legitimationspapirer.

[Justitsministeren]

Politimesteren i Gråsten har henvist til, at den konstaterede stigning i antallet af sager om illegal grænseoverskridelse i kredsen både kan være begrundet i forøget aktivitet og i en forbedret politimæssig indsats til imødegåelse af illegal grænseoverskridelse.

Politimesteren i Tønder har oplyst, at ud over den systematiske kontrol, der foretages af politiet ved de 5 indrejsekontrolsteder i politikredsen, foretager Tønder politis baglandspatrolje patruljering døgnet rundt langs grænsen. Langt de fleste pågribelser foretages af denne patrulje. Politimesteren har tilkendegivet som sin opfattelse, at der ikke er grundlag for at skærpe bevogtningen af landegrænsen for yderligere at bekæmpe menneskesmugling.

Politidirektøren har henvist til, at det er det almindelige indtryk fra efterforskningen, at menneskesmugling og pasforfalskninger organiseres i og udføres fra udlandet. Politiets mulighed for at standse stigningstakten i disse overtrædelser er derfor begrænset. Politidirektøren peger på, at en bedre indsats må ske gennem det internationale samarbejde mellem politimyndigheder og andre myndigheder.

På baggrund af de indhentede udtalelser er det Justitsministeriets opfattelse, at udviklingen ikke giver anledning til mere omfattende initiativer på området. Justitsministeriet følger imidlertid udviklingen, således at der kan tages initiativer, hvis det viser sig nødvendigt. Justitsministeriet kan i øvrigt være enig med politidirektøren i, at menneskesmugling og pasforfalskninger mest hensigtsmæssigt bekæmpes gennem det internationale politi- og immigrations samarbejde, som Danmark allerede i dag aktivt deltager i.

Spm. nr. S 653

Til *statsministeren* (29/3 93) af:

Grove (KF):

»Vil statsministeren sikre, at de i Industriministeriet, Undervisningsministeriet eller Kulturministeriet beroende akter vedrørende sagen om ejendommen Solhavegården oversendes til Folketingets Retsudvalg?«

Svar (7/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Hvis Retsudvalget ønsker at behandle sagen, vil anmodning om udlevering af materiale kunne rettes til den pågældende minister.

Spm. nr. S 654

Til *statsministeren* (29/3 93) af:

Grove (KF):

»Kan statsministeren bekræfte justitsministerens udtalelse om, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen oprindelig har godkendt, at ejendommen Solhavegården opførte lån fra tipsmidlerne som egenkapital, men »senere har skiftet mening?«

Svar (7/4 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Der kan i det hele henvises til mit svar på spørgsmål nr. S 646.

Spm. nr. S 656

Til *sundhedsministeren* (30/3 93) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvad har Sundhedsstyrelsen gjort for at fremskaffe et grundlag for vurdering af indikationsgrundlaget for de dybtgående epilepsioperationer samt for vurdering af resultatet af de indtil nu stedfundne operationer af denne type, såvel med hensyn til anfaldshyppighed som med hensyn til livskvalitet og helbred i øvrigt, siden Sundhedsstyrelsen i sin rapport om »Kirurgisk behandling af medicinsk intraktabel epilepsi« erkendte behovet for en sådan inden?«

Svar (7/4 93):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsstyrelsen afgav i 1991 indstilling til Sundhedsministeriet vedrørende epilepsikirurgi. Sundhedsministeriet tilsluttede sig indstillingen og anmodede herefter Sundhedsstyrelsen om at udfærdige retningslinier for den epilepsikirurgiske virksomhed, herunder særlige regler for visitation og samtykke vedrørende callosotomi, det vil sige de operationer, hvor hjernebjælken gennemskæres. Arbejdet med retningslinierne forventes afsluttet omkring 1. maj 1993.

Sundhedsstyrelsen har oplyst, at det blandt andet kommer til at fremgå af retningslinierne, at det påhviler landscenteret at foretage en systematisk og løbende kontrol af samtlige udførte epilepsioperationer, herunder de dybtgående epilepsioperationer. Denne kontrol skal

[Sundhedsministeren]

ud over anfaldshyppighed omfatte en vurdering af de neuropsykologiske og psykiatriske forhold samt af den psykosociale funktion.

Retningslinierne vil således danne grundlag for den nødvendige vidensindsamling, der vil gøre det muligt at vurdere resultatet af de udførte operationer. Hermed vil der blandt andet blive opbygget viden om disse operationers indvirkning på anfaldshyppighed og livskvalitet.

Sundhedsstyrelsen er imidlertid af den opfattelse, at man på baggrund af det meget lille antal patienter i Danmark også må inddrage internationale resultatvurderinger. Dette gælder specielt i relation til de invasive diagnostiske undersøgelser, det vil sige undersøgelser, der forudsætter indgreb i selve hjernen. Disse udføres ikke i Danmark, idet Sundhedsstyrelsen mener, at der er behov for større erfaring med denne type diagnostik, før den anvendes.

Yderligere kan det oplyses, at der allerede foregår forskning og aktivitetskontrol i Danmark. Denne nationale aktivitet samt den internationale udvikling på området følger Sundhedsstyrelsen nøje.

Spm. nr. S 608

Til *finansministeren* (19/3 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at en kvindelig tjenestemand, som har været gift med en mandlig tjenestemand, på trods af skilsmisse får enkepension efter ham, såfremt han dør først, men at den mandlige tjenestemand ikke modtager enkemandspension efter den tidligere kone, såfremt hun dør først, finder ministeren en sådan ordning i overensstemmelse med regeringens målsætning om ligestilling, og agter regeringen at tage initiativ til at rette op på denne skævhed, samt hvilken besparelse mener ministeren det vil medføre, såfremt denne urimelige dobbelt pension ophæves?«

Svar (1/4 93):

Finansministeren (Lykketoft):

Mulighederne for bevarelse af enkepensionsret ved skilsmisse er for tjenestemænd reguleret ved lov om bevarelse af enkepension ved separation og skilsmisse (enkepensionsloven). Efter denne lov, der omfatter pensionsordninger i ansættelsesforhold, har en kvinde-

lig tjenestemand, der har været gift med en mandlig tjenestemand, ret til enkepension, hvis

- 1) ægteskabet har været mindst 5 år og
- 2) der i skilsmissebevillingen eller -dommen er fastsat som vilkår, at der påhviler manden underholdspligt.

Parterne kan aftale, at enkepensionsretten ikke bevares.

Hvis bidragspligten er tidsbegrænset, kan den fraskilte hustru kun få pension i denne tidsbegrænsede periode. Hvis den fraskilte hustru gifter sig igen, bortfalder enkepensionsretten.

Enkepensionsloven giver ikke en fraskilt mand ret til ægtefællepension efter en kvindelig tjenestemand. Formelt set er der således ikke p.t. ligestilling mellem fraskilte kvinder og mænd på dette område.

Men reelt set er der meget få mænd, der ved skilsmisse får ret til at få tillagt underholdsbidrag fra den tidligere hustru. Betingelsen for bevarelse af ægtefællepensionsretten ville derfor ikke være opfyldt, selv om enkepensionsloven i den nuværende udformning havde omfattet mænd.

Spørgsmålet om lovgivningen på dette område behandles for tiden i et udvalg under Industriministeriet (Overførselsudvalget), hvor medlemmerne bl.a. repræsenterer arbejdsmarkedets parter, pensionsinstitutterne, Justitsministeriet og Finansministeriet.

Når udvalget har afsluttet sine overvejelser, vil der skulle fremlægges lovforslag om ophævelse eller ændring af enkepensionsloven.

I tilfælde med en bevaret ægtefællepensionsret for en fraskilt hustru udbetales ikke dobbelt pension. Hvis manden har giftet sig igen, deles ægtefællepensionen mellem enken og den fraskilte hustru i forhold til ægteskabernes varighed.

Der findes ikke opgørelser over, hvor mange kvindelige tjenestemænd der modtager hel eller delvis, tidsbegrænset eller tidsubegrænset tjenestemandspension efter deres fraskilte mand. Antallet skønnes at være ret begrænset ud fra den betragtning, at kvindelige tjenestemænd typisk vil kunne klare sig selv økonomisk og der derfor ikke er grundlag for at aftale eller pålægge bidragspligt for manden.

Spm. nr. S 609

Til *industriministeren* (19/3 93) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren overveje at tage initiativ til, at specielt ældre og umyndige opnår en minimumsforrentning af deres indestående i pengeinstitutter, såfremt beløbet er over 10.000 kr., og finder ministeren, at det er acceptabelt, at pengeinstitutter udnytter ældre og svage borgere, der ikke har forstand på pengesager, ved at give en så urimeligt lav rente af deres indestående som 1/2 pct.?«

Begrundelse

Til ministerens orientering vedlægges artikler fra dagbladet Politiken af 10. og 11. marts 1993, hvoraf det bl.a. fremgår, at Pengeinstituttankenævnet har accepteret, at en ældre dame ikke har fået mere end 1/2 pct. i rente af et indestående på flere hundrede tusinde kroner. Af samme artikel fremgår det, at offentligt udpegede værger for umyndiggjorte ældre ofte er udsat for den samme lave forrentning af de umyndiggjortes penge.

Svar (29/3 93):

Industriministeren (Trøjborg):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises bl.a. til en kendelse fra Pengeinstituttankenævnet. Jeg tillader mig at henvise til uddrag af Pengeinstituttankenævnets kendelse:

»Ankenævnet finder, at der påhviler et pengeinstitut en almindelig pligt som led i rådgivningen af kontohavere med et indestående på anfordringskonti i en størrelsesorden som i nærværende sag at henlede sådanne kontohaveres opmærksomhed på alternativ placering af kontoens indestående.«

Jeg er enig med Pengeinstituttankenævnet i dette synspunkt. Jeg har endvidere en formodning om, at dette er i overensstemmelse med arbejdsgangen i langt de fleste pengeinstitutter. For eventuelle andre pengeinstitutter må kendelsen samt presseomtalen heraf formodes at bevirke en ændring af praksis, idet de ellers risikerer et erstatningsansvar.

Da Pengeinstituttankenævnet således allerede har taget fat om problemstillingen, finder jeg ikke, at der er behov for yderligere initiativer.

Spm. nr. S 574

Til *miljøministeren* (12/3 93) af:

Filt Jensen (V):

»Hvis reformen af EF's landbrugspolitik tillader landmænd at indgå 20-årige aftaler om braklægning af arealer langs vandløb, er ministeren da rede til at foretage en vurdering af ændringsforslaget om bræmmer fra naturbeskyttelsesloven (model 1 i notat af 24. februar 1993), således at danske landmænd ikke hindres i sådanne aftaler?«

Begrundelse

I tillægsbetænkningen af 19. december 1991 vedrørende forslag til lov om naturbeskyttelse hedder det bl.a.: »Hvis det som led i reformen af EF's landbrugspolitik bliver muligt at indgå 20-årige aftaler om braklægning af arealer langs vandløb, vurderes ændringsforslaget om bræmmer i lyset heraf, således at landmænd ikke forhindres i at indgå sådanne aftaler.«

I et notat af 24. februar 1993 om muligheder for at opnå støtte til de udlagte bræmmer har ministeren opstillet fire mulige modeller.

Af disse fire modeller foretrækker jeg model 1, som jeg beder ministeren tage stilling til.

Svar (29/3 93):

Miljøministeren (Svend Auken):

Der henvises i spørgsmålet til det notat, jeg med skrivelse af 10. marts 1993 fremsendte til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg til brug for den vurdering af bræmmebestemmelsen på baggrund af reformen af EF's landbrugspolitik, der er lagt op til i tillægsbetænkningen fra 19. december 1991 til forslag til lov om naturbeskyttelse.

Det fremgår af skrivelserne, at ovennævnte vurdering efter min opfattelse bør tage udgangspunkt i, hvilke muligheder der er for landmændene for at opnå støtte til de arealer, der er omfattet af bræmmebestemmelsen, samtidig med at det natur- og miljømæssige sigte med bræmmerne fastholdes.

I notatet peges der på 4 modeller, der beskriver mulighederne for at opnå støtte til de udlagte bræmmer.

Som det fremgår af notatet, må model 1 og 2 anses for at være problematisk i relation til EF, hvorimod dette ikke vurderes at være tilfældet med model 3 og 4.

Jeg meddelte derfor udvalget i skrivelserne af 10. marts 1993, at:

[Miljøministeren]

»Landbrugsministeriet og Miljøministeriet er enige i, at model 3 og 4 på den mest hensigtsmæssige måde tilgodeser de hensyn, der ligger bag udvalgets udtalelser i tillægsbetænkningen af 19. december 1991 over forslag til lov om naturbeskyttelse, samtidig med at de natur- og miljømæssige hensyn bag bræmmebestemmelsen opretholdes.«

Jeg gjorde samtidig udvalget opmærksom på, at model 4 om 15 pct. braklægning af landbrugsarealet vil kunne tages i anvendelse af landmændene allerede fra i år, og regeringen vil i det videre arbejde med gennemførelse af ledsageforanstaltningerne arbejde for, at landmændene også kan få mulighed for at udnytte model 3.

Jeg skal derfor fortsat henholde mig til det, jeg har meddelt Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg den 10. marts 1993, og finder på den baggrund ikke anledning til at ændre bræmmebestemmelsen med henblik på, at model 1 kan udnyttes.

Kopi af brevet til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg af 10. marts 1993 med tilhørende notat af 24. februar 1993 vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 617

Til *indenrigsministeren* (25/3 93) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Kan ministeren af- eller bekræfte oplysninger om, at Folketingets omstridte særlov i 1992, der gav asyl til knap 400 palæstinensere fra Libanon, var en konsekvens af et tæt flygtningesamarbejde mellem den palæstinensiske terrororganisation PLO og danske og internationale politiske og humanitære organisationer?«

Begrundelse

Af Morgenavisen Jyllands-Posten den 21. marts 1993 fremgår det af et interview med PLO's politiske leder, Salah Salah, at de »statsløse palæstinenserers langvarige protestdemonstrationer og såkaldte kirkeasyl i Blågårds Kirke på Nørrebro var tæt koordineret med PLO i Beirut.«

Endvidere er Salah Salah stolt over, at det i 1991 og 1992 lykkedes at få næsten 100.000 palæstinensere fra Libanon sikret asyl i vestlige lande som et resultat af en international og arabisk genbosættelsesaftale.

Salah Salah oplyser, at ingen tilbagesendte asylansøgere har været udsat for myndighedsrepressalier, selv om såvel lederen af Flygtningehjælpens juridiske afdeling, Jacob Gammelgaard, som Folkekirkens Nødhjælps informationschef, Kristian Paludan, forinden særlovens vedtagelse i deres rapporter viderebragte PLO's synspunkter om, at ingen palæstinensisk asylansøger ville kunne sendes tilbage uden at risikere repressalier fra de libanesiske myndigheder.

Svar (5/4 93):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Indenrigsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigspolitiet, der har oplyst, at politiet ikke er i besiddelse af oplysninger, som kan af- eller bekræfte de anførte forlydender om et tæt flygtningesamarbejde mellem PLO og danske og internationale politiske og humanitære organisationer.

Heller ikke Indenrigsministeriet er i besiddelse af sådanne oplysninger.

Spm. nr. S 611

Til *undervisningsministeren* (22/3 93) af:

Jes Lunde (SF):

»Hvor mange PKU-elever er hidtil blevet afbrudt i deres PKU-tid efter egnethedsreglerne i § 3 i lov nr. 1092 af 23. december 1992 (vedtaget af Folketinget den 18. december 1992), hvad er der siden sket med eleverne, og med hvilken begrundelse er deres PKU-tid blevet afbrudt?«

Begrundelse

I forbindelse med et træf for PKU-elever den 21. marts 1993 i Odense blev administrationen af egnethedsreglerne fra flere PKU-ellers side fremført som et betydeligt problem.

I en miniavis udgivet under træffet hed det således: »Både i Metal-workshoppen og i workshoppen med deltagere fra TL, RBF, Grafisk og DBTF oplever man, at eleverne er bange for at blive smidt ud, hvis de vil lave om på skolen. Deltagerne føler, at egnethedsvurderingen bliver brugt til at lukke munden på dem. Råber de op, kan de risikere at ryge ud, fortæller Dennis Lund fra LO-ungdom.«

[Jes Lunde]

Jeg går ud fra, at ministeren er enig i, at det er uacceptabelt, hvis egnethedsreglerne bruges til at undertrykke kritik.

Med de beskrevne oplevelser hos PKU-eleverne ser det ud til, at der er et klart behov for, at regelsættet tages op til fornyet overvejelse.

Svar (31/3 93):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Af begrundelsen fremgår, at spørgeren har været til stede på et møde med elever i skolepraktik, hvor flere elever gav udtryk for utryghed i forbindelse med skolernes administration af egnethedsreglerne, idet nogle elever føler, at reglerne bliver brugt til at lukke munden på kritiske elever.

Jeg er enig med spørgeren i, at det er aldeles uacceptabelt, hvis egnethedsreglerne skulle blive brugt til at undertrykke kritik.

Jeg kan dog hverken deltage i eller bidrage til en generel mistæneliggørelse af skolerne og deres anvendelse af egnethedskriterierne.

Jeg kan oplyse, at skolen ved en bortvisning skal begrunde afgørelsen konkret. Efter min opfattelse er dette krav den bedste garanti for, at alt går rigtigt til. Som en ekstra sikkerhed kan eleven klage over afgørelsen til det faglige udvalg. Jeg mener ikke, at området er egnet til yderligere regulering.

Jeg har ikke planer om at foreslå loven om skolepraktik ændret. Efter min opfattelse er skolepraktikelevernes (tidligere benævnt PKU-elever) tryghed i »ansættelsen« som helhed ikke ringere end de forhold, som gælder for elever med uddannelsesaftale.

I ministeriet har vi ikke oplysninger om, hvor mange elever der har afbrudt skolepraktikken på grund af manglende egnethed, og hvad der derefter er sket med eleverne.

Spm. nr. S 612

Til *undervisningsministeren* (22/3 93) af:

Jes Lunde (SF):

»Hvad vil ministeren gøre for at forhindre, at PKU-elever i kraft af egnethedsreglerne føler sig truet til at holde mund med deres kritik af fejl og mangler i PKU-forløbet?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 611.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 611).

Spm. nr. S 613

Til *undervisningsministeren* (22/3 93) af:

Jes Lunde (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at forbedre PKU-elevernes retsstilling, så de ligestilles med lærlinge, der har fået en praktikplads?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 611.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 611).

Spm. nr. S 618

Til *finansministeren* (25/3 93) af:

Anne Birgitte Lundholt (KF):

»Vil ministeren udlevere kopi af det brev, han skrev til Ishøjs borgmester, Per Madsen, den 14. december 1992 vedrørende borgmestervederlagene?«

Begrundelse

I Berlingske Tidende den 23. marts 1993 citeres ovenfor omtalte brev, hvoraf det fremgår, at ministeren udtrykte enighed med Per Madsen omkring forhøjelse af borgmestres vederlag.

Svar (1/4 93):

Finansministeren (Lykkesoft):

Den 14. december 1992 skrev jeg som Socialdemokratiets folketingsmand for Glostrupkredsen et privat brev til borgmester Per Madsen som svar på et større materiale, der argumenterede for regulering af borgmestervederlagene. Det fremgik af mit meget korte brev, at jeg personligt var enig i argumentationen fra Per Madsens side. Den nuværende regerings holdning til spørgsmålet er nærmere beskrevet i svaret på spørgsmål nr. S 619.

Spm. nr. S 619

Til *finansministeren* (25/3 93) af:

Anne Birgitte Lundholt (KF):

[Anne Birgitte Lundholt]

»Vil ministeren redegøre for regeringens stillingtagen til forhøjelser af borgmestrenes vederlag?«

Begrundelse

Under henvisning til begrundelsen for spørgsmål nr. S 618 er det af betydning for den fremtidige behandling af sagen at få oplyst, hvorvidt regeringen støtter den holdning, Socialdemokratiet havde i december 1992, eller regeringen i dag indtager det modsatte synspunkt.

Svar (1/4 93):

Finansministeren (Lykketoft):

De nugældende regler om borgmestervederlag m.v. er fastsat i Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 668 af 20. december 1984 (med senere ændringer) om vederlag m.v. til borgmestre og amtsborgmestre m.fl.

Efter § 1, stk. 1, i Indenrigsministeriets bekendtgørelse om borgmestervederlag m.v. opbærer en borgmester et vederlag, der svarer til størrelsen af den til enhver tid gældende løn i en tjenestemandstilling i staten. Borgmestrens indplacering i lønramme og skalatrin sker på grundlag af kommunens indbyggertal.

Regeringen er bekendt med, at en stor del af landets borgmestre har fremsat ønske om forhøjelse af borgmestervederlagene. Regeringen er på denne baggrund indstillet på i den kommende tid at overveje, om der er behov for en vis regulering af borgmestervederlagene.

Regeringen er således opmærksom på, at der blandt en stor del af landets borgmestre er et ønske om, at en borgmesters vederlag skal være mindst lige så stort som den løn inkl. alle tillæg, der udbetales til kommunaldirektøren.

Det er dog regeringens opfattelse, at der kan være betænkeligheder ved en alt for direkte sammenkædning af borgmestervederlagene med de lønninger, der forhandles af de kommunale organisationer.

Regeringen mener i øvrigt, at borgmestrenes vederlag for deltagelse i bestyrelsesarbejde og lignende skal indgå i vurderingen af eventuel forhøjelse af vederlagene.

Spm. nr. S 639

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (25/3 93) af:

Anne Birgitte Lundholt (KF):

»Vil ministeren oplyse status over arbejdet med fordeling af midlerne til by- og tematurisme, som er til rådighed på finansloven for 1993?«

Begrundelse

I finansloven for 1993 er der afsat 20 mio. kr. til by- og tematurisme. Der er rundt omkring i landet en stadig stigende interesse for, hvornår disse midler disponeres og hvorledes. For at give det rette signal til branchen ville det være gavnligt, om man allerede nu kunne løfte sløret for, hvorledes arbejdet går.

Svar (1/4 93):

Ministeren for kommunikation og turisme (Arne Melchior):

I forbindelse med bevillingen til by- og tematurisme for 1993 på 20 mio. kr. er der nedsat et bredt sammensat udvalg bestående af 13 personer, hvis opgave er at prioritere og igangsætte nye initiativer. Der er endvidere nedsat en operativ styregruppe bestående af 5 personer, der har det bevillingsmæssige og projektstyrende ansvar.

Styregruppen er sammensat af repræsentanter for Turismens Fællesråd, Danmarks Turistråd, Horefa, Kulturministeriet og Ministeriet for Kommunikation og Turisme.

I løbet af 1993 gennemføres der en møderække med forskellige gæster, og der vil i løbet af april måned komme en første udmelding af et antal temaer, som nærmere vil blive undersøgt med hensyn til nuværende produktudbud, potentiale for produktudvikling og markedsføring samt en vurdering af, hvilken økonomisk og beskæftigelsesmæssig effekt det enkelte temaprojekt vil kunne medføre.

Det er således hensigten, at idégenereringsfasen skal fortsætte i hele 1993, således at den første udmelding om vedtagne temaer vil komme den 15. april 1993. Styregruppen forventer løbende at igangsætte projekter i perioden efter 15. april 1993.

Det er i styregruppen besluttet at etablere ikke en ordning med ansøgningskema m.v., men derimod et åbent forum for principielle produktudviklingsdrøftelser samt prioritering af ideer og forslag.

Styregruppen har allerede igangsat følgende undersøgelsesprojekter på temasiden:

[Ministeren for kommunikation og turisme]

- Slotte og herregårde
- Vikingeperioden
- Guldalderperioden

Desuden er der vedtaget igangsættelse af en undersøgelse om forbedringer vedrørende museernes informationsgivning og skiltning.

Spm. nr. S 640

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (25/3 93) af:

Anne Birgitte Lundholt (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvilken deadline det udvalg, der arbejder med fordelingen af midler til by- og tematurisme, har fået?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen til spørgsmål nr. S 639.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 639).

Spm. nr. S 641

Til *ministeren for kommunikation og turisme* (25/3 93) af:

Anne Birgitte Lundholt (KF):

»Vil ministeren oplyse, i hvor lang tid efter afslutningen af udvalgsarbejdet der kan forventes en udmelding fra ministeriet til branchen omkring disponeringen af midlerne til by- og tematurisme?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen til spørgsmål nr. S 639.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 639).

Spm. nr. S 625

Til *arbejdsministeren* (25/3 93) af:

Per Stig Møller (KF):

»Hvornår agter ministeren at fremsætte forslag om kombinationsforsikring for personer, der får deres indkomst ved en kombination af selvstændig virksomhed og lønarbejde?«

Begrundelse

Den forhenværende arbejdsminister var klar

til at sætte ovenstående i værk ved KV-regeringens afgang. Af et svar, arbejdsministeren har givet en borger, fremgår det, at ministeren nu afventer resultatet af et nyt teknisk udvalgs behandling af spørgsmålet for derefter at tage stilling til, om hun overhovedet vil fremsætte et sådant forslag. Dette forekommer uforståeligt, da sagen var færdigbehandlet, hvorfor jeg ønsker præciseret, om ministeren er indstillet på at gennemføre den nævnte kombinationsforsikring og alene afventer en teknisk klargøring, og ifald denne forståelse er korrekt, hvornår dette da vil ske. Men ifald dette ikke er korrekt forstået, vil jeg gerne vide, hvorfor ministeren da ikke agter at muliggøre kombinationsforsikringen.

Svar (29/3 93):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er noget uforstående over for henvisningen i spørgsmålets begrundelse til, at »den forhenværende arbejdsminister var klar til at sætte ovenstående i værk ved KV-regeringens afgang.«

I forbindelse med min tiltræden som arbejdsminister den 25. januar 1993 blev jeg orienteret om, at Arbejdsministeriet den 22. december 1992 havde bedt Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen om at forelægge udkast til bekendtgørelse med vejledning om kombinationsforsikring for Landsarbejdsnævnets Arbejdsudvalg.

Arbejdsudvalget besluttede den 21. januar 1993 at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal foretage en teknisk gennemgang af udkastet. Jeg skal i denne forbindelse bemærke, at der er tale om et teknisk kompliceret område.

Efter det for mig oplyste forventes det, at arbejdsgruppens rapport vil kunne drøftes på et arbejdsudvalgsmøde i sidste halvdel af maj måned.

Når der foreligger en indstilling fra Landsarbejdsnævnets Arbejdsudvalg og direktoratet, vil jeg tage stilling til den.

Spm. nr. S 607

Til *finansministeren* (19/3 93) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren sikre, at Finansministeriets udliciteringscirkulære og licitationsloven bringes indbyrdes overensstemmelse?«

[Rahbæk Møller]

Begrundelse

Ifølge Finansministeriets cirkulære af 21. januar 1992 om udlicitering af statslige drifts- og anlægsopgaver kan »den udbydende institution selv byde på den udbudte opgave«.

Imidlertid har Konkurrencerådet i en afgørelse om en sag, hvor Farum Kommune udliciterede en opgave efter cirkulærets regler, udtalt om den citerede passus, at »dette ikke kan være bindende for Rådets fortolkning af udtrykket »tilbudsgivning« i licitationsloven«. Konkurrencerådet underkender i denne forbindelse, at kommunen selv har givet tilbud på den udliciterede opgave.

Problemet omfang kan snarligt forventes at blive endnu større, idet EF's tjenesteydelsesdirektiv skal implementeres inden 1. juni, og efter dette skal alle indkøbte ydelser over 200.000 ecu udliciteres. Hvis kommuner ikke selv kan give tilbud, bliver resultatet privatiseringer af ganske anseligt omfang. Problemet bliver endnu større, hvis det vurderes, at fælleskommunale selskaber heller ikke kan byde – efter den almindelige regel om, at fælleskommunale selskaber kun må gøre, hvad den enkelte kommune selv må.

Så både af hensyn til, at statslige regelsæt ikke indbyrdes bør stride mod hinanden, og af hensyn til, at vi kan risikere privatiseringer af et omfang, ingen ønsker, er det nødvendigt, at regelsættene revideres.

Svar (29/3 93):

Finansministeren (Lykketoft):

I begrundelsen for spørgsmålet refereres til en sag fra Farum. Denne sag kan ikke bruges til sammenligning af Finansministeriets udliciteringscirkulære og licitationsloven. Dette skyldes, at udliciteringscirkulæret kun gælder for statslige opgaver, og at Konkurrencerådet i den konkrete sag har udtalt, at arbejdet ikke er omfattet af licitationslovens bestemmelser.

Spørgeren er bekymret for, om licitationsloven forhindrer offentlige institutioner i selv at udføre de opgaver, som de ifølge Finansministeriets cirkulære kan give tilbud på. Denne bekymring er ubegrundet.

Det er korrekt, at licitationslovens bestemmelser ikke omhandler tilbud afgivet af institutioner selv. Den af Konkurrencerådet citerede passus med, at »... dette ikke kan være bin-

dende for Rådets fortolkning af udtrykket »tilbudsgivning« i licitationsloven«, går imidlertid udelukkende på, at den offentlige institution ikke i juridisk forstand kan afgive tilbud, idet institutionen ikke kan slutte kontrakt med sig selv. Tilbudet vil derfor ikke, som de eksterne tilbud, være omfattet af licitationslovens reguleringsbestemmelser vedr. udbudsproceduren.

Licitationsloven forhindrer ikke offentlige institutioner i – på vilkår, der svarer til licitationslovens – at foretage en intern omkostningsberegning for, hvad det vil koste at udføre opgaven internt. Dette svarer til, hvad private udbydere typisk vil gøre. Hvis en intern kalkule viser, at opgaven internt kan udføres billigere end nogen af de afgivne tilbud, kan man undlade at antage nogle af disse og selv udføre opgaven.

Licitationslovens bestemmelser er således ikke i modstrid med udliciteringscirkulærets formål om, at statslige opgaver søges løst bedst og billigst, uanset om det sker i privat eller offentligt regi.

På baggrund af ovenstående anser jeg det ikke for nødvendigt at revidere udliciteringscirkulæret og licitationsloven.

Spm. nr. S 605

Til *energiministeren* (19/3 93) af:

Riishøj (SF):

»Kan ministeren skaffe dokumentation for, at der er brug for så megen ekstracapacitet i elproduktionen, som bl.a. kommer til udtryk i ekstraledninger på Fyn og i Jylland, samt dokumentation for, at der er betydelige muligheder for eksport af el til lande beliggende syd for Danmark?«

Svar (30/3 93):

Energiministeren (Jann Sjørnsen):

Energistyrelsen har i Elsams område inden for det sidste års tid godkendt en udbygning af 2 kraftværksblokke på ca. 400 MW i henholdsvis Skærbæk og Ålborg. Herudover har Energistyrelsen godkendt etableringen af en 400 kV højspændingsledning fra Vendsysselværket til Trige ved Århus.

I forbindelse med godkendelsen af udbygningen med de 2 kraftværksblokke vurderede Energistyrelsen samlet, at der var effektmæs-

[Energiministeren]

sigt behov for den første enhed i 1997. Idriftsættelsen af den anden enhed i 1998 kunne eventuelt under hensyntagen til usikkerheder om det fremtidige elbehov være et par år for tidligt. Det blev dog vurderet som fordelagtigt at godkende værket til idriftsættelse i 1998, idet usikkerheden kunne modvirkes helt eller delvis af den økonomiske besparelse ved fælles udbud og projektering af to enheder og besparelsen i driftsfasen ved, at gammelt erstattes med nyt.

Idriftsættelsen af de to nye blokke har først og fremmest til formål at muliggøre udskiftning af ældre og nedslidte anlæg med nye. Der vil ikke være tale om nogen væsentlig forøgelse af den samlede kapacitet.

Elsams ansøgning om ledningen fra Vendsysselværket til Trige ved Århus skulle bl.a. ses i sammenhæng med etableringen af Nordjyllandsværket og aftaler om øget energiudveksling med norske Statkraft og svenske Vattenfall, der nødvendiggør en forstærkning af jyske transmissionsnet. Endvidere lå en muliggørelse af renovering af ledninger fra 1955-65 samt driftsbesparelser som følge af reduceret nettab til grund for ansøgningen.

Netbelastningsberegninger, som Elsam udførte, viste et behov for ledningen i visse driftssituationer.

I ingen af de nævnte projekter indgik en forventning om et stort eksportpotentiale af el til lande beliggende syd for Danmark, og det er således ikke lagt til grund for Energistyrelsens godkendelse.

Energistyrelsen ligger ikke inde med ansøgninger om udbygning af netkapaciteten på Fyn, hvorfor behovet herfor ikke er vurderet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 262:

Forslag til lov om massemediers informationsdatabaser.

Af justitsministeren (Erling Olsen).
(Fremsat 31/3 93).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Lovforslaget har til formål at gennemføre en samlet regulering af de informationsdatabaser, som på grund af den teknologiske udvikling i disse år vinder frem inden for medieverdenen, og vi er faktisk enige i, at det ikke bare er bedre, men også rigtigere at forsøge at få en samlet regulering af området frem for den situation, vi har i dag, hvor reguleringen sker via lov om private registre, ikke mindst fordi vi i registerlovgivningen – primært i relation til pressen – forlader os på almindelig god presseskik som den regulerende faktor. Der er altså noget nær, hvad man må betragte som det, vi kan kalde for et åbent land, og hvor det kun er samvittigheden, der sætter grænserne.

I lovforslaget sondres der mellem tre typer informationsdatabaser. For det første redaktionelle informationsdatabaser, for det andet offentligt tilgængelige informationsdatabaser og for det tredje informationsdatabaser, der alene indeholder allerede offentliggjort stof.

Jeg skal ikke her – det tillader tiden ikke – komme nærmere ind på indholdet af de tre områder, men lade det ligge til udvalgsarbejdet. Til gengæld vil jeg komme lidt ind på det, der er sket forud for behandlingen i dag. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at der allerede længe har været meget stor opmærksomhed omkring dette lovforslag. Dele af pressen taler om knægtelse af pressefriheden, ja, nogle går så langt som til at tale om censur. Omvendt har vi også – jeg har i hvert fald – fået mange reaktioner fra befolkningen, som er optaget af en større beskyttelse, fordi de føler, at de etiske regler klart er blevet overtrådt hos dele af pressen.

Derfor må vi vel også sige, at det, vi skal forsøge at nå med dette lovforslag – som vi faktisk forventer vil tage en del tid at få færdigbehandlet i Retsudvalget – drejer sig om at få to afgørende principper til at gå op i en højere enhed, nemlig beskyttelsen af privatlivets fred og presse- og informationsfriheden.

Hermed være altså også sagt, at vi fra Socialdemokratiets side i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag gerne vil lægge op til en bred debat om mediernes rolle og om ytringsfriheden set i forhold til de grænser, der må, bør og skal afstikkes af hensyn til beskyttelsen af det enkelte menneske.

John Vinther (KF):